

Xà Vương Kỳ Truyện

Contents

Xà Vương Kỳ Truyện	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	30
13. Chương 13	33
14. Chương 14	36
15. Chương 15: Pn1	37

Xà Vương Kỳ Truyện

Giới thiệu

Thể loại: Âm áp ngọt ngào , bá đạo ôn nhu công ,huyền huyền , sinh tử văn, công sủng thụ , hiện đại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xa-vuong-ky-truyen>

1. Chương 1

Mặt trời ngã về tây , ánh nắng chiều nhuộm đỏ cả chân trời nhưng vẫn điểm sắc thái hồng .Bất quá , phong cảnh như thế cũng chỉ ngắn ngủi , rất nhanh chóng bị màn đêm thay thế , trong thành thị mọi nơi đều nhanh chóng mở đèn , mọi người thăm nghĩ bận rộn cả một ngày nhanh nhanh chạy về nhà để hảo hảo nghỉ ngơi

Mảnh đất hoàng kim ở nội thành Đài Bắc , tùy ý có thể nhìn thấy ánh sáng muôn màu rực rỡ của các cửa hàng san sát nối tiếp nhau tọa lạc nơi này . Đời hỏi cuộc sống mọi người ngày càng cao , các nơi ăn chơi vào lúc nửa đêm mới là lúc cao trào .

Thử nghĩ xem , địa phương nào thường náo nhiệt thì luôn tồn tại rác rưởi , cho nên có thể tùy ý nhìn thấy thùng rác ở bất cứ nơi nào . Bất quá không nên quá hy vọng mọi người sẽ quảng rác đúng chỗ

Cho nên thời gian rạng sáng rác rưởi đặc biệt nhiều , dù sao đại bộ phận cửa hàng đều tập trung ở các chỗ ăn chơi cùng khách sạn

Ở nơi âm u nhất trong hẻm , thường thường ở nơi đó hội truyền ra tiếng đánh nhau , bất qua không cần thận nghe rõ chúng ta còn tưởng rằng mưa cầu lưu lạc tới đây tìm thức ăn , dù sao tiếng đánh nhau cũng chỉ có vài phút đồng hồ , rất nhanh chóng ngõ hẻm khôi phục lại yên tĩnh.

“Chết tiệt!”

Trên bụng máu không ngừng chảy , Khải Dực dựa cả người vào tường thân thể từ từ trượt xuống , trong miệng không ngừng chửi rủa.

Hắn bị một đám người tập kích , trước đây vốn là tuần tú nhưng băng lạnh vô tình giờ đây lại đầy tiết dịch. Miệng vết thương đau đến nỗi làm hắn không thể nào không thể dựa vào tường mà té xỉu , mà trên người nơi nơi đều là vết máu có vẻ càng thêm chật vật vô cùng , nhưng ánh mắt Tử Sắc của hắn vẫn không thay đổi vẫn như cũ nhìn vào khoảng không , đây chính là nỗi sợ hãi trong lòng hắn.

Thoáng nhìn miệng vết thương vẫn đỏ máu như cũ, Khải Dực nhú chặt mày , khăn trương một chút , bất quá chuyện nên làm hắn cũng sẽ hội làm.

Khải Dực cố sức giơ tay lên nhớ kỹ chú ngữ chữa trị vết thương , một hào quang ấm áp chậm rãi bao phủ trên vết thương , qua một hồi vết thương dần dần biến mất.

Hắn hồi này đã tiêu hao bao nhiêu khí lực để chữa thương nên hiện giờ làm cho Khải Dực toàn thân không còn lại một chút khí lực , nghĩ đến nguyên nhân Khải Dực biến thành như vậy , tử mâu càng thêm âm trầm . Bởi vì hắn đã lãng phí bao nhiêu khí lực nên thân thể dần khôi phục nguyên hình——xà.

Đúng vậy , hắn không phải nhân loại mà là Xà Vương . Khi hắn vừa sinh ra , xà giới đang ở trạng thái suy sụp , mà phụ thân của hắn chính là Xà Vương Thượng Mặc đem 50 năm của mình mới dẹp loạn chiến sự , thống nhất xà giới . Bất quá vẫn tồn tại số ít loạn giả , trong đó đứng đầu đám phản loạn đó vẫn phản đối xà giới thống nhất.

Nghĩ đến , chính là khi mình bước vào thế giới của nhân loại căn bản không mấy người biết , nhưng những tên đó cùng hắn cũng đã gặp qua . Vì vậy , Khải Dực càng thêm xác định chủ mưu đánh lén hắn kỳ này là ai.

Cho dù thân hắn là Xà Vương , lại luôn không thích đứng ở xà giới , cho nên ngẫu hứng muốn đến nhân loại . Không nghĩ tới , lần này vừa tới chưa tới vài ngày liền bị đánh lén , để chuyện mình bị công kích thành công để bụng.

“Hừ.”

Bất quá lần này không thể trách người khác , chỉ vì chính mình vội vàng ở nhân loại thành lập công ty văn kiện , mới có thể bị đánh lén thành công.

Ai , thật đúng là tự làm bậy không thể sống . Nghĩ đến bọn người kia biết bộ dạng của hắn . . . mấy tên ấy chắc không thể tránh không được trận cuồng tiếu , vừa nghĩ tới hình ảnh kia , tâm tình Khải Dực càng thêm tối tăm.

Từ trước đến nay hắn luôn chê cười người khác , khi nào đến khi mình thành trò cười của kẻ khác?!

Ngay khi Khải Dực chuẩn bị triệu hồi ngự y của xà giới , hắn cũng chính là bằng hữu ——Simon , khi hắn phát hiện đại môn văn giống như trước không có dấu hiệu mở ra , hắn đành phải cố gắng hết sức mà đi đến góc âm u này . Cũng may cách đó không xa , nếu không hắn sẽ chờ khi khôi phục thể lực khẳng định đem chủ mưu bọn phản loạn mà tứ mã phanh thây .

“Tiểu Vũ , người dọn hết đồng rác rưởi này thì có thể về nhà.”

“Ừ, đã biết.”

Diệp Vũ Khuynh đẩy cửa sau cửa hành ra , hai tay cầm hai túi tràn đầy rác rưởi hướng về phía rác không xa mà hướng tới , khi y làm xong, định đẩy cửa sau cửa hàng mà về nhà.

Chính là ngay khoảnh khắc y tiếp xúc cánh cửa, lại nhìn thấy trong góc âm u nhất , ngay cả chính y cũng không biết đó là cái gì , khả năng chỉ biết cảm giác nơi đó có cái gì đó, nhưng ẩn ẩn hiện hiện mùi máu tươi.

Hoài nghi , Diệp Vũ Khuynh đi tới nơi đó , lúc sau hắn có thể thấy rõ một mãng xà , cảm giác sợ hãi cùng tò mò song song tồn tại , đương nhiên cũng có chút sợ hãi . Bất quá , hắn thấy hiếu kỳ là trong thành thị như thế nào lại xuất hiện một mãng xà như thế này , chẳng lẽ hắn không nắm tin tức gần đây ? Bất quá cái kia cũng có thể , hắn vốn không tốn nhiều thời gian cho việc xem tv , mỗi ngày đều không ngừng làm việc để kiếm tiền nuôi sống bản thân mình.

Ngay lúc Diệp Vũ Khuynh nhìn Khải Dực sững sờ , Khải Dực từ trên xuống đánh giá một lần.

Đối với một nam hài mà nói đáng người quá mức đơn bạc nhưng lại sở hữu làn da trắng nõn mà bao nữ nhân đều mơ ước , ngũ quan non nớt càng làm cho người ta lầm tưởng còn chưa trưởng thành , được khám trên gương mặt non nớt chính là đôi mắt trong suốt tinh anh . Lúc này ánh mắt tràn đầy thắc mắc.

Đợi cho Diệp Vũ Khuynh lấy lại tinh thần lúc này mới phát hiện con mãng xà trước mắt có một cặp mắt Tử Sắc! Phát hiện này làm y tò mò không thôi , không phát hiện mình ngày càng gần mãng xà , nhưng cũng làm cho hắn thần nhiên người được mùi máu tươi.

Thấy trên rắn có một mảnh lớn huyết sắc , hắn không xác định hỏi.

“Người bị thương?”

Thấy Diệp Vũ Khuynh thấy hắn không chạy trốn ngược lại còn hỏi hắn có bị thương hay không , tử mâu hiện lên tia kinh ngạc , chỉ có thể nói nam hài trước mắt có lá gan quá lớn . . . hoặc là một người quá ngu ngốc.

“Ngô, đối nga! Người sẽ không nói chuyện được , vậy người có thể hiểu lời ta không? Nửa ngày không chờ không thấy trả lời , Diệp Vũ Khuynh như vừa nhớ đến mình đang đối mặt với một xà không phải là một người.

Nếu như một mãng xà có thể hiểu được tiếng người đây không phải chuyện lạ hiếm sao , bất quá con xà này cũng là một con xà bình thường.

Nhìn bộ dáng hậu tri hậu giác của nam hài trước mắt , Khải Dực không khỏi bật cười , nếu thật có thể cười thành tiếng.

Chăm chú nhìn Diệp Vũ Khuynh ánh mắt không chuyển , Khải Dực điểm điểm đầu rắn , cử động không thể nghi ngờ làm cho Diệp Vũ Khuynh tươi cười như hoa , thấy trước mặt là khuôn mặt sáng lạn tươi cười ngày thơ , Khải Dực không hiểu vì sao cảm giác tâm tình của mình có cảm giác hảo lên.

“Ha hã , thật tốt quá !Người bị thương đi, ngô . . .Vậy người có muốn hay không tới nhà của ta dưỡng thương ?Ừ, Kỳ thật không phải nhà của ta , chỉ là một phòng ta thuê . Nơi đó chỉ có mình ta ngụ , người muốn hay không đến?”

Nói đến nhà mình , khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ ảm đạm , bất quá rất nhanh khôi phục lại vẻ mặt sáng lạn tươi cười , không biết vì sao y rất muốn đem mãng xà này về nơi mình thuê đi.

Thấy măng xà nhìn mình chăm chăm , nhưng chưa trả lời . Nghĩ có thể là nó không đồng ý , Diệp Vũ Khuynh không khỏi một trận thất vọng , khổ sở nước mắt không tự chủ mà rơi xuống.

Diệp Vũ Khuynh đang đắm chìm trong nỗi khổ sợ , Khải Dực đã đi đến trước mặt y vươn lưỡi liếm lên nước mắt của y . Nhìn đôi mắt trong suốt chảy lệ tích , trong lòng Khải Dực cảm thấy cảm giác khác thường , đôi khi y phát hiện măng xà đã liếm khô nước mắt của Diệp Vũ Khuynh.

“A?”

Cảm thấy trên mặt có cảm giác thấp nhuyện truyền đến , Diệp Vũ Khuynh nghi hoặc nhìn lên , phát hiện măng xà đang kề sát mặt mình , tử mâu nhìn chăm chăm vào mình. Y cũng không rõ tử mâu kia nhìn mình có ý gì , làm y không khỏi trầm luân . Thẳng đến trên môi bị cái gì liếm , mới hồi phục lại tinh thần.

“Ngô.”

Thoáng nhìn xà tâm như ẩn như hiện chạm vào đôi môi mình , Diệp Vũ Khuynh mới hậu tri hậu giác bừng kín cái miệng nhỏ nhắn của mình , khuôn mặt nhỏ nhắn lại ửng đỏ một mảnh.

Hắn dám khẳng định măng xà này nhìn hành động của mình là cười , càng làm khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn càng thêm đỏ hồng như xuất huyết , ngay cả lỗ tai cũng đỏ.

Khải Dực khoái trá phát hiện mình bắt đầu thích tiểu nam hài trước mắt , nhất cử nhất động của y đều rất hồn nhiên , không làm một chút ra vẻ . Nhất là khi trêu đùa hài tử này , nhìn khuôn mặt đỏ ửng của y , lại làm cho tâm tình hắn hảo lên đặc nghĩ muốn cười ra tiếng . Hắn thật lâu không có cảm giác này , ý cười này là phát ra từ nội tâm hắn . Điều này làm Khải Dực thêm quyết tâm đem tiểu nam hài này là của riêng mình.

Gật gật đầu xem như đáp ứng yêu cầu của Diệp Vũ Khuynh , phát hiện y vẫn còn ngốc lăng . Khải Dực nhẹ nhàng lắc lắc thân thể y.

“Ừ?”

Thấy măng xà hướng mình gật gật đầu , Diệp Vũ Khuynh nhất thời không biết gật đầu đó có ý tứ gì , không khỏi hoang mang nhìn nó.

Khải Dực nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ hoang mang , không khỏi nghĩ nên giải thích như thế nào để cho Diệp Vũ Khuynh hiểu . Tuy rằng hắn có thể mở miệng nói chuyện , chính là hắn không nghĩ muốn họa người trước mặt , Đây chính là lần đầu Khải Dực ảo não như vậy nhưng cũng may Diệp Vũ Khuynh cũng từng bước hiểu được ý tứ của hắn.

“A , người đồng ý theo ta về nhà phải không?” Đường như bọn họ vừa mới đàm luận về đề tài này.

Gật gật đầu, Khải Dực xem như trả lời.

“Ha ha, thật tốt quá! Người chờ ta một chút, ta đi lấy cái bao nga.”

Nói xong cũng không chờ Khải Dực đáp lại, liền hướng cửa sau chạy tới, rất sợ Khải Dực đổi ý. Không biết người sợ đổi ý chính là Khải Dực.

Nhìn bóng lưng của tiểu hài tử biến mất , khóe môi của Khải Dực nổi lên tia tươi cười . Nếu như bị nhưng người khác nhìn thấy họ sẽ nghĩ mình gặp quỷ mất , Khải Dực tươi cười như bắt được con mồi vừa ý.

2. Chương 2

Đi trên cầu thang nhỏ hẹp , Diệp Vũ Khuynh dốc hết sức mà đi nhẹ nhàng tránh làm phiền đến chủ nhà Thái Thái , đặc biệt hiện giờ y còn mang theo một con măng xà ai thấy cũng phải hét chói tai . Ngay khi Diệp Vũ Khuynh nghĩ mình may mắn không bị chủ nhà Thái Thái mắng, phía sau liền truyền tới âm thanh tức giận . Vừa nghe , Diệp Vũ Khuynh liền biết , mình không thể thóa mạ .

“Như thế nào lần nào cũng về trễ như vậy ? Còn để cho người khác ngủ hay không a!” Chủ nhà Thái Thái hướng về phía Diệp Vũ Khuynh mà chửi ầm lên . Bất quá cũng chỉ là tức giận tức thời mà mắng , dù sao mỗi tháng Diệp Vũ Khuynh đều đúng hạn đóng tiền thuê nhà.

“Thực xin lỗi , chủ nhà Thái Thái , ta lần sau sẽ về sớm một chút .Quấy rầy đến người , thực xin lỗi.”

Đối mặt với sự tức giận của chủ nhà Thái Thái , Diệp Vũ Khuynh cũng chỉ có thể không ngừng giải thích . Dù sao ở Đài Bắc tiền thuê nhà ở nơi này là tiện nghi nhất , mà thu nhập của y cũng không nhiều , có thể có chỗ để dừng chân là tốt lắm rồi.

“Hừ , lần nào cũng nói như vậy , không phải người vẫn về trễ hay sao . Thấy người luôn đóng tiền thuê đúng hạn , nếu không lão đã đuổi người ra ngoài!”

“Ừ , cảm ơn chủ nhà Thái Thái , thực xin lỗi quấy rầy đến người .” Nghe thấy chủ nhà Thái Thái lại bắt đầu thoái thác , Diệp Vũ Khuynh tuy rằng cảm thấy khó chịu, nhưng lại không còn cách nào , dù sao đó cũng là sự thật.

“Hừ , quên đi.” Nhìn xem cũng đã 12 giờ , chủ thuê nhà Thái Thái gấp một cái khoát tay tính quay trở về phòng tiếp tục ngủ , ngay lúc nàng chuẩn bị xoay đi , ngay khoảnh khắc đó đột nhiên phát hiện bên cạnh Diệp Vũ Khuynh có một cái bao to màu đen.

“Từ từ , cái gói to kia là cái gì vậy? Không phải là súng vật đi?” (hắc hắc , có ai nghĩ mìn ả xà là súng vật không ta ? =)))))))))))))

“Không , không phải súng vật , chỉ là vật này vật nọ ta cho cuộc sống hằng ngày.” Thấy chủ nhà Thái Thái đột nhiên chuyển hướng tới bao ta bên cạnh mình , Diệp Vũ Khuynh vội vàng làm sáng tỏ. Nếu để chủ nhà Thái Thái biết được dừng nói là nuôi ngay cả mình cũng bị đuổi ra ngoài.

“Hừ , thách người cũng không dám gạt ta . Người nhớ kỹ cho ta , không được dưỡng súng vật , cũng không được mang bằng hữu về , nếu không người đừng nghĩ có thể ngụ lại nơi này!” Lại một lần nữa hạ cảnh cáo , thấy Diệp Vũ Khuynh gật đầu , mới bước vào phòng .

“Được rồi, ta đã biết, ta nhất định sẽ không phạm phải. Chủ nhà Thái Thái, ngủ ngon!”

Sau khi thấy chủ nhà Thái Thái đóng cửa , Diệp Vũ Khuynh vội vàng mở cửa phòng , sau khi vào phòng mới dám thở mạnh ra một hơi.

“Hô , nguy hiểm thật , nếu như bị chủ nhà Thái Thái phát hiện chúng ta liền không xong rồi. Người không sao chứ?” Nghĩ đến mìn ả xà vẫn còn trong cái bao to . Diệp Vũ Khuynh vội vàng mở ra thấy mìn ả xà không chút hao tổn gì tâm tình lo lắng của y mới được hạ xuống.

Khi vào phòng tới giờ , Khải Dực vẫn không có biểu hiện gì , không ai biết trong lòng hấn nghĩ gì , bất quá tử mầu âm trầm đã bán đứng hấn.

“Ha hã , về sau hai chúng ta sẽ sống nương tựa lẫn nhau . Đúng , sống nương tựa nhau!” Ôm lấy Khải Dực , Diệp Vũ Khuynh bắt đầu ảo tưởng về cuộc sống sau này . Đối với lời nói sống nương tựa lẫn nhau của y , trong lòng cảm thấy vừa long mà gật gật đầu.

Khải Dực cảm nhận Diệp Vũ Khuynh ôm lấy chính mình , đối với hài tử đang hưng phấn nghĩ đến cuộc sống nương tựa lẫn nhau của hai người . Trong lòng cảm thấy thương tiếc ngày càng lớn , Khải Dực dùng đuôi rắn bao quanh người Diệp Vũ Khuynh càng nhìn càng thấy như Diệp Vũ Khuynh được Khải Dực ôm trong lòng ngực.

“Ừ , đầu tiên ta sẽ nói tên của ta cho người biết . Ta là Diệp Vũ Khuynh , Diệp chính là lá cây , Vũ chính là lông chim , Khuynh chính là nói hết . Tốt lắm , hiện giờ người đã biết tên của ta , vậy người tên gì?”

Nhìn thấy tử mầu của Khải Dực , Diệp Vũ Khuynh không khỏi hoang mang .Y không hy vọng tùy tiện đặt tên cho nó , ít nhất y muốn chính nó cho y biết tên của mình.

Đối với sự hoang mang của Diệp Vũ Khuynh , Khải Dực tắc không thể không để ý . Hấn chậm rãi đi tới mà mở TV , lúc này trên TV đang phát tin tức.

Đợi cho TV phát đến tin giải trí , Khải Dực mới dùng đuôi mình chỉ ký tự trên màn hình , không nói gì nhìn Diệp Vũ Khuynh.

“Dực? Tên người là Dực sao?” Đối với mãng xà mình mang về có thể xem TV này , Diệp Vũ Khuynh có thể dùng kinh ngạc cùng hưng phấn để hình dung tâm tình hiện giờ của mình.

Khải Dực gật đầu tỏ vẻ khẳng định.

“Ngô , ta về sau sẽ hỏi người là Dực , ha hả . Dực ta đi nấu cơm , người đi tắm rửa trước đi , xong rồi ta sẽ gọi người nga!” Nói xong Diệp Vũ Khuynh hướng phòng bếp mà đi , cũng không nghĩ tới một mãng xà như thế nào lại đi tắm rửa , xem ra y đã xem Khải Dực như một con người mà đối đãi.

Nhìn thân ảnh bận rộn trong bếp , Khải Dực nghĩ tới đêm tân hôn của vợ chồng , thê tử bình thường đều kêu người trợ lực của mình đi tắm rửa sau đó mới đi nấu cơm (nghĩ tới đêm tân hôn là sao , chỉ nghĩ tới đó thôi hay nghĩ sâu xa thêm nữa =)))))) Nghĩ đến đây , tử mẫu của Khải Dực không ngừng mở lớn mang theo ý cười . Nhìn lại trên người mình toàn vết máu , mới hướng phòng tắm mà bỏ đi.

“Dực , cơm nấu xong rồi . Người lại đây ăn đi.”

Diệp Vũ Khuynh vội vàng đem thức ăn vừa nấu xong bưng ra , trong miệng không quên gọi Khải Dực đến dùng cơm. Sau khi thấy Khải Dực bò lên bàn , mới hướng phòng ngủ đi tới.

Bất quá chưa đi được mấy bước , thân hình bị Khải Dực ôm trong lòng ngực . Nhìn hành động của Khải Dực , Diệp Vũ Khuynh khó hiểu hỏi

“Người không thích ăn sao?”

Thấy Khải Dực lắc lắc đầu nhưng lại không có buông y ra, Diệp Vũ Khuynh không khỏi hoang mang . Thẳng đến lúc Khải Dực đem chén cơm trước mặt y , Diệp Vũ Khuynh mới hiểu được.

“Đôi nga, người không thể lấy đũa, ta ụ cho người ăn.”

Sau đó Diệp Vũ Khuynh cầm lấy đôi đũa gấp đồ ăn đưa tới trước mặt y , chỉ thấy Khải Dực đem đôi đũa hướng về lại phía y , Diệp Vũ Khuynh lại hoang mang.

“Người muốn ta cùng người ăn sao ?” Thấy Khải Dực gật gật đầu , Diệp Vũ Khuynh lại từ chối.

“Không được a , ta nghĩ mình nên đi tắm. Dực ,một mình người ăn trước đi ! Ta tắm xong lập tức cùng người ăn , được không?”

Lắc lắc đầu, Khải Dực đánh tan hy vọng của y

“Ngô, vậy được rồi.” Thấy Khải Dực thủy chung không chịu buông mình ra , Diệp Vũ Khuynh không giãy dụa nữa , cứ như vậy mà ngồi ăn.

Thấy y thỏa hiệp , Khải Dực vừa lòng gật đầu , mới cúi đầu ăn cơm . Mặc dù đã sớm nếm qua sơn trân hải vị , bất quá không nghĩ tới trù nghệ của Diệp Vũ Khuynh hảo hơn nhiều so với những gì hắn đã từng ăn qua . Xem ra , hắn đúng là nhạt được bảo bối.

“Dực , chỗ này của ta cũng chỉ có một cái giường , dù sao nơi này cũng không thoải mái gì , người cùng nhau ngủ đi?” (sao bé tự dựng mình cho miệng lang thế . . . ý nhằm miệng xà >.<) tắm=“” rửa=“” xong=“” ,=“” diệp=“” vũ=“” khuynh=“” ôm=“” hắc=“” lên=“” giường=“” duy=“” nhất=“” trong=“” phòng=“” này=“” ,=“” chuẩn=“” bị=“” đi=“” ngủ.=“” ôm=“” thân=“” thể=“” lạnh=“” leo=“” vào=“” trong=“” lòng=“” ngực=“” ,=“” ách=“” ,=“” phải=“” nói=“” là=“” xà=“” thể=“” ,=“” diệp=“” vũ=“” khuynh=“” thỏa=“” mãn=“” gấp=“” một=“” cái=“” ,=“” sắp=“” đi=“” ngủ=“” cũng=“” không=“” quên=“” nói=“” một=“” câu.=“” “dực=“” ,=“” đừng=“” bỏ=“” ta=“” lại=“” mà=“” chạy=“” trốn=“” nga=“” ,=“” nếu=“” không=“” ta=“” sẽ=“” khóc=“” nga!=“” .=“” .”=“” thẳng=“” đến=“” sau=“” lúc=“” diệp=“” vũ=“” khuynh=“” ngủ=“” say=“” ,=“” hải=“” dực=“” mới=“” mở=“” to=“” cặp=“” mắt=“” mình=“” ra.=“” “ta=“” vĩnh=“” viễn=“” sẽ=“” không=“” buông=“” tha=“” cho=“”>

3. Chương 3

Ngày qua ngày một tuần cứ thế mà bình thản trôi qua , ban ngày Diệp Vũ Khuynh vẫn đi làm , trước khi đi làm y đều làm đều đánh thức Khải Dực sau đó mới làm điểm tâm cho hắn sau đó mới xuất môn . Tối giữa trưa liền vội vã trở về làm cơm trưa có Khải Dực ăn , bình thường y tùy tiện mua cơm ở ngoài ăn để giải quyết cơn đói .Từ khi có Khải Dực , y luôn lo sợ nếu y mà không quay về thì Khải Dực sẽ đói bụng.

Cho nên Diệp Vũ Khuynh liền bàn bạc cùng *** trưởng đổi giờ công việc buổi tối sau cơm chiều , may mắn *** trưởng đồng ý yêu cầu của y , nếu không y sẽ bị sa thải mất . So với công việc , Diệp Vũ Khuynh xem trọng Khải Dực hơn.

Kỳ thật chỉ cần hai ngày nghỉ ngơi , Khải Dực liền khôi phục thể lực cũng đã có thể biến trở lại thành nguyên hình . Bất quá hắn không nghĩ sẽ dọa Diệp Vũ Khuynh hoảng sợ , cho nên cho tới bây giờ vẫn duy trì thân hình rắn trước mặt Diệp Vũ Khuynh.

Bảy ngày trôi qua , Khải Dực đem tất cả văn kiện của công ty mới thành lập giao cho Lô Mông—— người đó chính là đệ đệ của hắn , cũng chính là hoàng tử của xà giới đến để xử lý công việc của mình. Mà hắn cũng đã phân phó Hi Nhĩ——quân sư của xà giới, bạn hữu tốt nhất của hắn xử lý chuyện mình bị đánh lén . Tựa hồ hết thảy đều đã an bài thỏa đáng , chỉ trừ bỏ——

“Đại ca , người còn muốn mấy ngày nữa trở về a?”

Trong điện thoại bắt đầu vang lên thanh âm của đệ đệ Lô Mông , mỗi ngày cậu đều điện cho hắn chính xác hơn là kể từ ngày Lô Mông thay hắn giải quyết đồng hồ sơ của công ty.

“Chuyện gì?” Khải Dực đau đầu dề lại hai huyết thái dương của mình , thử nghĩ có một người mỗi ngày đều gọi điện làm phiền , mà lúc nào cũng là mấy chuyện nhảm , Khải Dực dù có lãnh đạm như thế nào cũng cảm thấy đau đầu.

“Đại ca , người rõ ràng biết ta không thích hợp xử lý mấy loại văn kiện này , thấy cả đồng hồ sơ liền nhức đầu .Người còn bắt đệ đệ người làm mấy thứ này , người nhần tâm sao?Ồ. . .ta muốn kháng nghị !Ta phải nói cho mẫu hậu biết , người ngược đãi ta! Chuyện này căn bản không phải dành cho người làm (ý anh là người sao , nhớ không lầm là xà mà ta =.=) , ta muốn kháng nghị! Ta muốn kháng nghị!. . .”

Trong điện thoại thanh âm tức giận vang cao lên làm cho Khải Dực phải để điện thoại ra xa , miễn cho màng nhĩ của mình bị thương tổn , đợi cho thanh âm oán giận giảm xuống , Khải Dực mới trầm thấp nói.

“Lô Mông.”

“Ừ?” Chẳng lẽ lương tâm của đại ca trở dậy, không muốn ngược đãi cậu nữa?

“Chúng ta không phải người, mà là xà.” (Hắc hắc , đúng đúng lắm =))))

“ ... ”

Trong điện thoại có một chút trầm mặc , bất quá so vừa rồi tiếng rống càng thêm vang dội , càng thêm giận dữ.

“A, mặc kệ, mặc kệ! Ta muốn kháng nghị, chuyện này căn bản không phải dành cho xà làm! Ta muốn kháng nghị, ta muốn kháng nghị! ...”

“Lô Mông.” Khải Dực không thể không lên tiếng ngăn cản , nhìn thời gian , Diệp Vũ Khuynh cũng nhanh chóng trở về , hắn phải mong chóng tắt điện thoại.

“Chuyện gì?” Ngô , cậu còn chưa oán giận xong! Chờ cậu oán giận xong hắn nói. . .

“Người có biết , chọc giận ta sẽ có kết quả như thế nào không?”

Vừa nói hết câu cũng không để Lô Mông kịp phản ứng liền cúp điện thoại , Khải Dực liền trở về hình rắn đồng thời lúc đó đại môn cũng mở ra.

Bị cúp điện thoại Lô Mông lẳng ngốc hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần , ai oán nhìn chằm chằm vào điện thoại , bất quá cũng chỉ có thể như vậy. Cậu đương nhiên hiểu được bởi vì mình là đệ đệ của Khải Dực ,

Khải Dực mới có thể dung túng cho cậu oán giận. Nếu đổi là người khác , Khải Dực đã sớm cho tiêu thất, làm sao có thể để người khác quấy rầy hần mỗi ngày .

Chính là , dù hiểu được là một chuyện , nhưng cậu mỗi ngày phải đối diện với đồng hồ sơ này , cậu. . .Cậu nhất định sẽ nổi điên mất ! Không hiện tại đã muốn nổi điên!

Sau khi mở cửa đại môn , Diệp Vũ Khuynh nhanh chóng nhìn qua Khải Dực sau đó liền hướng nhà bếp đi tới . Đáng tiếc , vừa đi được vài bước liền bị Khải Dực ôm vào lòng ngực.(=.=)

“Dực , người buông ra đi! Ta còn phải đi nấu cơm , nếu không sẽ không kịp giờ làm!” Diệp Vũ Khuynh vừa thấy mình bị măng xà ôm vào lòng ngực liền giãy dụa.

Diệp Vũ Khuynh vừa bước vào Khải Dực liền cảm thấy có điểm không thích hợp , nếu là ngày thường y sẽ không phải chỉ liếc hần một cái rồi đi nấu cơm, trước đó y đều quần quýt lấy y ôm y một cái mới chịu đi nấu . Mà hôm nay, khi y về chỉ liếc hần một cái Diệp Vũ Khuynh có ý tránh né hần.

Ngay lúc Khải Dực mạnh mẽ ôm Diệp Vũ Khuynh , ánh mắt của hần thấy gương mặt trắng nõn của y sưng đỏ một mảnh , rõ ràng đó là dấu năm ngón tay để lại , báo cho hần biết : bảo bối của hần bị người đánh! Từ mâu nháy mắt trở nên thâm trầm vô cùng , Khải Dực nhin không được mắng một tiếng.

“Chết tiệt!”

“Dực , người hội nói. . .Nói. . .Nói?” Trời ạ , y nghe không lầm chứ , một con rắn như thế nào có thể mở miệng nói chuyện?Bất quá , Diệp Vũ Khuynh càng thêm cao hứng——

“Thật tốt quá , vậy về sau người có thể bồi ta nói chuyện rồi !Ha hã , thật tốt quá!”

“Ta không chỉ bồi người nói chuyện.”

“Hã?”

Đang hoang mang , Diệp Vũ khuynh phát hiện trước mắt mình măng xà đột nhiên biến thành một người nam nhân , mà mình . . . còn bị hần ôm vào trong ngực!

“Người. . .người. . .người có thể biến thành người?” Hơn nữa là một người rất hảo nga! Không đúng , tối trọng yếu trước mắt y phải biết rõ nguyên nhân

“Ha hã, ta vốn không phải là người.”

Thấy tiểu tử trong lòng ngực giương cái miệng nhỏ nhắn ngốc lẳng nhìn hần , Khải Dực nhin không được hôn lên đôi môi đỏ mọng của Diệp Vũ Khuynh , nhìn hai má Diệp Vũ Khuynh đỏ bừng .Bất quá. . . hiện tại phải xử lý nơi bị sưng đỏ! Khải Dực ôm Diệp Vũ Khuynh đến phòng bếp đi tới.

“A? Dực nói vậy là có ý gì a? Như thế nào y lại nghe không hiểu?

“Về sau ta sẽ nói cho người rõ , Hiện tại , trước hết chúng ta phải xử lý vết thương của người.”

“Thương?” Diệp Vũ Khuynh không rõ cho nên nhìn chăm chú vào Khải Dực ,y phát hiện hình người của Khải cánh thật hảo , y luyến tiếc dời ánh mắt.

“Nơi này?” Xem ra y đối với bộ dáng này của ta rất vừa lòng a , nhìn xem ánh mắt cũng không muốn dời đi.

“Ô , đau quá .” Cho dù động tác Khải Dực thập phần mềm nhẹ , vẫn làm cho Diệp Vũ Khuynh đau mà kêu lên tiếng , nháy mắt hốc mắt đã đỏ.

“Ngaoan , nói cho ta biết , là ai đánh người?” Hần nhất định phải vạ đao băm vằm người kia ra!

“Ngô , Dực không có việc gì. Người xem , ta đây không phải hảo hảo sao?” Tuy rằng bị đánh , chính y cũng bị sợ hãi chết khiếp , chính là so với hồi này đã tốt hơn nhiều.

Nhìn Diệp Vũ Khuynh như vậy , ánh mắt thâm cừ đại hận của Khải Dực càng thêm âm trầm . Bất quá , hần vẫn như cũ mà ôn nhu với Diệp Vũ Khuynh.

“Vũ nhi, ngaoan, nói cho ta biết. Được không?”

Bên tai truyền đến thanh âm ôn nhu làm cho Diệp Vũ Khuynh càng thêm vui đầu vào lòng ngực Khải Dực , sau lưng cảm giác có gì mềm nhẹ làm cho y thật vất vả để nước mắt không chảy ra.

“Ồ. . . Dực, ta sợ. . .”

Thân hình nhỏ trong lòng ngực sợ hãi không ngừng run rẩy , Khải Dực càng tăng thêm lực , càng ôm sát y vào trong lòng ngực, tử mâu không ngừng phát ra hàn khí làm người ta không dám lại gần.

“Ngoan , đừng sợ , có a ở đây , ta sẽ không để kẻ nào thương tổn ngươi. Ngoan , đừng sợ , nói cho ta biết chuyện gì xảy ra?”

Tựa vào lòng ngực ấm áp của Khải Dực , Diệp Vũ Khuynh cố gắng hấp thụ sự ấm áp và điều chỉnh hơi thở mình bình tĩnh trở lại . Thẳng đến lúc thân thể không còn run rẩy , tựa như trong lòng ngực của Khải Dực , an tâm nghe tiếng tim đập , Diệp Vũ Khuynh mới bình tĩnh mở miệng nói chuyện.

“Không biết vì cái gì khách ở trong quán so với bình thường đặc biệt nhiều , rồi tới giữa trưa ta sợ Dực ở nhà sẽ đói bụng. Vì thế ta nghĩ xin Điểm trưởng sớm chút cho ta về . Chính là . . . Điểm trưởng nói hôm nay quán không đủ người bảo ta lưu lại hỗ trợ .Ta không chịu , sau đó. . .” Nói đến đây , Diệp Vũ Khuynh đem khuôn mặt nhỏ nhắn vui vào trong lòng ngực Khải Dực.

“Đừng sợ , có ta ở đây . Ngoan , đừng sợ.” Ôn nhu vuốt ve người trong lòng ngực , thẳng đến lúc thân hình y không run rẩy mới thôi.

“Ừ,. . . sau đó *** trưởng nói không trả co ta tiền lương tháng này , ta vừa nghĩ nếu không giao ra tiền thuê nhà , ta với Dực sẽ bị chủ nhà Thái Thái đuổi ra khỏi nhà. Cho nên ta . . . ta nói với hắn không thể làm như vậy. Sau đó , sau đó hắn . . .Liền tát ta một cái.Sau đó . . Sau đó ta liền chạy đi.”

“Dực , nếu . . . Nếu ta không đóng tiền thuê nhà thì sẽ bị chủ nhà Thái Thái đuổi ra khỏi nhà . . . Người có thể hay không. . .” Nhìn Khải Dực , Diệp Vũ Khuynh vừa nghĩ tới Khải Dực sẽ rời xa mình , thật vất vả mới không làm nước mắt chảy xuống.

“Sẽ không , ta vĩnh viễn cũng sẽ không rời xa ngươi . vĩnh viễn ở bên ngươi. . .” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng xuất hiện lệ tích , Khải Dực nói ra lời hứa hẹn trọn đời.

“Ừ.” Thật tốt quá, Dực sẽ không rời mình mà đi!

4. Chương 4

Nghe được lời hứa của Khải Dực , Diệp Vũ Khuynh mới dám thả lỏng tâm trí đang căng thẳng của mình , trầm tĩnh lại cảm giác thân thể hoàn toàn mệt mỏi làm y hoàn toàn dựa sát vào trong lòng ngực của Khải Dực mà từ từ nhắm mắt lại.

“Mệt mỏi?” Y khóc đến mệt mỏi , ánh mắt thũng sâu như cây hạch đào.

“Ừ. . .”

“Ngủ đi , hảo hảo ngủ một giấc , ta vẫn sẽ bên ngươi.”

Nhìn Diệp Vũ Khuynh ở trong lòng ngực hắn hoàn toàn ngủ say , Khải Dực mới đứng dậy vào phòng ngủ lấy một số đồ vật , lúc sau không chút lưu luyến cùng Diệp Vũ Khuynh ly khai nơi được gọi là phòng cho thuê.

Sau này gia đình của Diệp Vũ Khuynh chính là cái ôm ấm áp của Khải Dực!

Khải Dực không chút ngưng ngừng dưới những ánh mắt tò mò của người đi đường , kêu một chiếc taxi đến thẳng công ty Khải thị.

Hắn đương nhiên biết vì cái gì y bị người khác đánh chửi lại sợ hãi như thế , thử hỏi từ nhỏ sinh hoạt với cha mẹ đều bị họ mắng chửi ai mà sống trong hoàn cảnh đó lại không sợ hãi? Mãi cho đến khi y 15 tuổi

mới có thể thoát ra khỏi gia đình ấy mà có một cuộc sống bình thường . Chỉ có học vắn tới tiểu học mà y chỉ mới 15 tuổi thì có thể tìm việc gì để nuôi sống chính mình?

Vì nuôi sống chính mình , y chỉ có thể không ngừng làm việc , dựa vào một chút tiền công mới có thể duy trì cuộc sống . Ngay cả dinh dưỡng sức khỏe của mình cũng không quan tâm.

Vì không đủ dinh dưỡng nên tạo ra thân thể của Diệp Vũ Khuynh giống như một nam hài nhỏ gầy cho dù y đã 20 tuổi , sớm không bồi bổ dinh dưỡng cho nên thân thể của y chỉ có thể dừng lại năm 15 tuổi.

Nghĩ đến đây , Khải Dực càng ôm y sát vào trong ngực mình , thoáng nhìn gương mặt trắng nõn sưng đỏ đã bớt nhưng lại ứ đọng lại những vết sưng tím , cả người toát ra hàn khí, hơi thở âm trầm làm cho người lái xe liên tiếp kinh hãi , rất sợ không biết chính mình vì sao lại làm cho vị khách nhân này tức giận.

Thật vất vả mới đến nơi , lái xe tiên sinh mới sợ hãi mà mở miệng.

“Ách , đến. . .Tới rồi.”

Liếc mắt nhìn người lái xe ứa ra mồ hôi lạnh , Khải Dực phun ra hai chữ.

“Chờ đã.” Nói xong không chờ người lái xe trả lời liền hướng tòa nhà đi tới.

“Ách , phải . . .” Thiên na , hần cũng không biết vì sao lại sợ người khách nhân này như vậy , bắt quá . . . Hần cũng chỉ có thể lưu lại ở trong xe , dù sao hần cũng không dám gọi người kia trả tiền.

Đi thẳng đến trước mặt tổng đài tiểu thư, Khải Dực mới dừng lại.

“Ách, vị tiên sinh này, xin hỏi có chuyện gì không?”

Nhìn trước mắt là nam nhân tài suất nàng nghĩ muốn thét chói tai , tổng đài tiểu thư thiếu chút nữa làm như trong suy nghĩ mà hét lên chói tai , nếu nam nhân này không phát ra hàn khí làm người khác run sợ , nếu nam nhân này không. . .

“Đưa điện thoại cho ta .” Thanh âm lạnh băng càng thêm người khác càng thêm run sợ.

“Ách , phải” Sau khi nghe lời hần , tổng đài tiểu thư vội vàng đem điện thoại đưa cho hần.

“Uy?Ai a?” Không lâu trong điện thoại truyền đến thanh âm không kiên nhẫn của nam nhân.

“Xuống dưới.”

“Đại ca?” Thanh âm lạnh băng này chỉ có thể là của đại ca, người khác không thể giả mạo , bắt quá Lôi Mông vẫn không xác định hỏi lại lần nữa.

“Ta ở dưới lầu.”

“Ách , nga , ta lập tức xuống dưới.” Lời nói vừa kết thúc liền cúp điện thoại.

Khi nam nhân gọi điện thoại , tổng đài tiểu thư vẫn nhìn về phía người đang ở trong lòng ngực nam nhân . Bắt quá cũng không thể biết là nam hay nữ? Thoáng nhìn ánh mắt lạnh băng của nam nhân , nàng vội vàng di chuyển ánh mắt của mình.

“Oa, đại ca , thật là người! Ta cầu sao , cầu trăng rớt cuộc . . .” Thấy ánh mắt lạnh như băng của đại ca , Lôi Mông càng nói càng nhỏ , thẳng đến khi không còn âm thanh.

“Đi ra ngoài , đem tiền trả.”

“Tiền gì?”

“Xe taxi.” Nói xong liền hướng tới thang máy chuyên dụng dành cho tổng tài mà đi đến.

“Ách, đại ca, chờ ta một chút.”

Phát hiện Khải Dực hướng tới thang máy đi đến , Lôi Mông nhanh chóng chạy ra đại môn đưa cho người lái xe hai tờ tiền giá trị lớn rồi nhanh chóng hướng tới thang máy chạy đến , tốc độ nhanh làm cho người khác không kịp phản ứng.

“Hô, nguy hiểm thật.” May mắn hần nhanh nếu không sẽ không kịp vào thang máy mất , hắc hắc. Thẳng đến lúc này , Lôi Mông mới phát hiện đang Khải Dực đang ôm một người trong lòng , không khỏi lên tiếng hỏi.

“Oa, y là ai vậy?”

“Đại tẩu của người.”

“Cái gì?” Không thể nào? Cậu có phải hay không nghe nhầm? Lời như thế không thể nào từ đại ca lạnh như băng của cậu nói được?

“Ừ. . .”

Người trong lòng ngực hần như có dấu hiệu tỉnh dậy , Khải Dực liếc Lôi Mông một cái ngăn chặn tiếng hét chói tai của cậu , sau đó mới trấn an người trong lòng ngực.

“Ngoan , ngủ tiếp đi.”

Thiên na! Ai có thể nói cho cậu biết , người có vẻ mặt ôn nhu , lời nói lại ôn nhu như thủy này là đại ca cậu sao? Như thế nào. . . lại khác biệt lớn như vậy a!

Thấy Khải Dực như vậy , Lôi Mông hoàn toàn hóa đá , tin rằng mẫu hậu cùng phụ hoàng ngay cả Tây Mông khi mà thấy hần như thế chắc cũng sẽ có cùng một bộ dạng của mình . Đơn giản Khải Dực vốn là xà lãnh nhất xà giới , không ai có thể chịu được hàn khí ở người hần tỏa ra.

Qua một hồi lâu , Lôi Mông mới có thể khôi phục lại tinh thần , nhìn thấy đại ca đã đi xa cũng vội vã đuổi theo , phía sau cậu không dám oán giận một câu , nếu cậu mà đánh thức đại tẩu, đại ca không lột da cậu mới là lạ! Ách , tuy rằng rắn có rất nhiều da.

“Ách, đại ca, đại tẩu hình như là nam ?”

Nhìn thế nào cũng cảm thấy người trong lòng ngực của Khải Dực cũng là một nam hài tử , bất quá cậu cũng không dám hỏi có phải hần có hay không. . . luyện đồng. Về phần Khải Dực mến nam nhân, Lôi Mông cũng không có cảm giác gì. Dù sao xà giới bọn họ có thể làm nam tử mang thai , cũng không sợ về sau không có hậu đại.

“Ừ.” Khải Dực nhẹ nhàng an trí Diệp Vũ Khuynh trên giường lớn của phòng nghỉ , lại phát hiện một đôi tay nhỏ bé gắt gao nắm lấy vật áo của hần , cùng lúc Lôi Mông cũng thấy cảnh này.

“Oa , đại ca , xem ra đại tẩu luyện tiếu người nga! Phi ngay cả ngủ cũng không chịu buông ra.” Mà chuyện làm cậu ngạc nhiên hơn nữa chính là phản ứng của đại ca . . . Như thế nào lại cười ngu ngốc như vậy , ách , không phải , thực là ôn nhu.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Diệp Vũ Khuynh , tử mẫu lại tràn đầy sùng nịch , khóe miệng nhếch lên tạo thành nụ cười ôn nhu như thủy.

Sau khi ôm Diệp Vũ Khuynh nằm trên giường lớn , Khải Dực mới hướng tới Lôi Mông nói.

“Đi ra ngoài , đừng làm phiền ta.”

“Oa! Thật sự là đả ngộ khác biệt , đối với đại tẩu lại ôn nhu như vậy , đối với ta thì lại hung như vậy! Ô , được rồi , ta đi ra ngoài.” Tâm hoàn toàn không cam lòng nhìn nhìn thấy ánh mắt băng lãnh của Khải Dực nhìn mình mà hoàn toàn im lặng không dám nói gì.

“Nhớ rõ , đem hồ sơ đã xử lý để lên bàn .”

“Ồ.” Đại ca thật không có xà tính , hoàn toàn không thương huynh đệ của mình , hoàn toàn không để ý tới tình huynh đệ một nhà mà cảm thụ

“Nhớ đóng cửa lại.”

“Nga.”

Nhìn thấy Lôi Mông không cam lòng mà đi ra phòng nghỉ , Khải Dực hội biết rõ trong lòng Lôi Mông không ngừng oán giận . Bất quá oán giận thì oán giận , Lôi Mông vẫn sẽ làm theo lời hắn nói , dù sao cũng không ai dám trêu bằng sơn phát hỏa.

Bất quá , không lâu sau chuyện này đã truyền đi khắp xà giới , xà giới đều biết sự tồn tại của y bên người Khải Dực.

Nếu bọn họ nghĩ Diệp Vũ Khuynh là một người có thể dễ dàng mà trêu chọc , như vậy mười phần sai , thử nghĩ xem hắn hội cho bọn họ có cơ hội sao?

5. Chương 5

“Ừ. . .”

Thật thoải mái , y chưa từng có giấc ngủ thư thái như vậy. Trước kia y lúc nào cũng sợ hãi. . . tỉnh dậy sẽ đối mặt với sự chửi bới của ba mẹ, hại y không dám ngủ , đến khi toàn thân hoàn toàn mệt mỏi y mới dám ngủ một chút.

Đến khi mười lăm tuổi y mới dám lấy dũng khí ra khỏi nhà, đến lúc ấy giấc ngủ yên lành mới thật sự tới với y. . Bất quá vừa mới nằm xuống y đều không thể yên giấc , một chút gió thổi cổ lay đều làm y giật mình tỉnh giấc , y luôn sợ hãi ba mẹ sẽ tìm ra mình sau đó lại bắt đầu đánh y.

Cứ như vậy thời gian trôi đi qua một năm , y mới có thể chậm rãi thuyết phục mình rằng cha mẹ không thể nào tìm được y , đến lúc đó y mới yên tâm mà ngủ. Bất quá y không dám ở một chỗ quá lâu , phải liên tục chuyển nhà, y sợ phụ mẫu sẽ tìm được chính mình.

Tuy rằng Diệp Vũ Khuynh đã trốn nhà đi được năm năm, trong năm năm này y gặp cũng không ít người, bất quá y cũng không nhắc tới chuyện của mình cho người nào biết, không phải y không muốn mà là không dám, chỉ sợ cha mẹ của y một ngày nào đó sẽ tìm đến .

Cho nên đến bây giờ y vẫn là một người không có bằng hữu , không có ai để y dựa vào. Mãi cho đến khi y gặp Khải Dực, lúc đầu Diệp Vũ Khuynh thấy Khải Dực là một thân mang xà đương nhiên là có chút sợ , bất quá lúc đó y rất hy vọng hắn có thể làm bạn với mình.

Đối với người nào đó nói chuyện của mình , Diệp Vũ Khuynh càng thêm thích cảm giác nói chuyện với động vật , y không cần sợ hãi mình nói sai cái gì , là tối trọng yếu là có thể bởi y nói chuyện . Tuy rằng chỉ mình y nói , bất quá y lại thích cảm giác này.

Y vượt qua nỗi sợ hãi mang Khải Dực về nhà . Sau khi mang Khải Dực về nhà ở chung càng thêm chứng minh quyết định của y lúc ấy là đúng , mỗi khi nghĩ đến trong nhà có người , ách , có một mạng xà đang chờ hắn , trong lòng cũng có cảm giác đặc biệt ấm áp , buổi tối ngủ đặc biệt an tâm. Thời đó là khoảng thời gian vui vẻ nhất , tối an tâm nhất trong năm năm qua.

Bất quá hôm nay Diệp Vũ Khuynh có cảm giác tối thoải mái , không cần lo lắng hải đi làm. . . Đi làm? A, y như thế nào lại quên mình còn phải đi làm! Diệp Vũ Khuynh vội vàng đứng dậy , bất quá tiếp theo lại bị kéo về trên giường.

A, người kia là ai a? Bộ dạng nhìn thật hảo , hắn chưa bao giờ thấy người nào đẹp như vậy , đặc biệt là ánh mắt tử sắc kia , y nhớ rõ Dực cũng có ánh mắt Tử sắc như vậy.

“Làm sao vậy?” Thấy Diệp Vũ Khuynh sau khi tỉnh lại liền vội vàng đứng lên , nếu không phải hắn kéo y trở về không biết tiểu gia hỏa này còn muốn đi đâu.

“Ừ?”

“Người đang suy nghĩ gì?”

“Ta nghĩ phải đi làm , đi làm. . . Đối , ta muốn đi làm! Người mau mau thả ta ra không thì ta trễ giờ mất , tháng này ta mà không nộp tiền thuê nhà . Đến lúc đó ta và Dực sẽ bị chủ thuê nhà Thái Thái đuổi ra ! Đối nga , Dực ở nơi nào? Người có thấy Dực hay không a?”

Như thế nào y vừa tỉnh dậy lại không thấy Dực a , Diệp Vũ Khuynh gấp đến độ nơi nơi tìm , ngay cả nam nhân đang ôm mình là ai cũng quên hỏi.

“Vũ nhi , ta là Dực.” Tiểu gia hỏa này không phải tỉnh lại liền mất trí nhớ đi? Nghĩ tới điều này cũng có thể , Khải Dực không không khỏi nhú mi.

“Người là Dực? Chính là , ta nhớ rõ Dực là xà a , mà người lại là người a , bất quá người với Dực giống nhau đều có ánh mắt tử sắc!” Nói xong , Diệp Vũ Khuynh vươn tay nhỏ bé sờ sờ khóe mắt của Khải Dực.

“Vũ nhi , người hãy nghe ta nói . Ta không phải là người , mà là xà vương của xà giới. Người bây giờ thấy chính là nguyên hình của ta , bất quá khi đó bởi vì ta bị trọng thương nên không thể biến thành hình người nên lúc đó người mới thấy hình xà của ta . Hiện tại thương thế của ta đã bình phục , cư nhiên sẽ không tái lấy bộ dạng hình xà gặp người. Ta nói như vậy , người có hiểu không?” Khải Dực thật sự sợ Diệp Vũ Khuynh nghe xong sẽ sợ hãi , dù sao chuyện này không phải ai cũng có thể chấp nhận được , mặc kệ y như thế nào hẳn cũng sẽ không buông tay.

Nói thật ra , nghe Khải Dực nói nhiều như vậy y cũng không hiểu nhiều lắm , bất quá điều Diệp Vũ Khuynh quan tâm nhất là——

“Vây ý của người là người chính là Dực đúng không?”

“Ừ.” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cần cần dục dục nhìn hắn , Khải Dực có điểm dở khóc dở cười , tiểu gia hỏa này cũng có thể có gương mặt cần cần dục dục vậy sao?

“Ha hã , thật tốt quá. Người nói nhiều như vậy ta đều nghe không hiểu , bất quá mặc kệ người là ai , chỉ cần cần người là Dực của ta là được rồi.” Nghe Khải Dực khẳng định , Diệp Vũ Khuynh cao hứng ôm lấy cổ của Khải Dực

Thoáng nhìn hành động đáng yêu của Diệp Vũ Khuynh , Khải Dực thương tiếc hôn lên trán của y , tăng thêm lực đạo ôm quanh người của y.

“A , ta đã quên , ta còn phải đi làm nga! Nha , đã trễ thế này , không được bị muộn rồi. Dực , người buông ta ra , ta muốn đi làm !” Thoáng nhìn đồng hồ trên vách tường , cả người Diệp Vũ Khuynh giãy dụa đứng dậy. Bất đắc dĩ , cả thân người bị giam trong vòng tay rộng lớn của Khải Dực không thể cử động , gấp đến nỗi Diệp Vũ Khuynh hô lên .

“Vũ nhi , người không cần đi làm.” Thanh âm trầm thấp chậm rãi truyền tới bên tai của Diệp Vũ Khuynh , không ai biết trong lòng Khải Dực đang suy nghĩ cái gì.

“Chính là , không được a! Dực , nếu ta không đi làm thì sẽ không có tiền nộp tiền thuê nhà , đến lúc đó ta và người sẽ bị chủ nhà Thái Thái đuổi ra khỏi nhà , đến lúc đó chúng ta liền sẽ không có chỗ ở . Cho nên , Dực mau thả ta ra!” Vừa nghĩ tới mình mà Khải Dực phải ăn ngủ ở đầu đường , Diệp Vũ Khuynh càng thêm gấp mà giãy dụa.

“Vũ nhi , người không cần quay trở về nơi đó.” Mặc kệ Diệp Vũ Khuynh trong lòng ngực giãy dụa như thế nào . Khải Dực vẫn như trước ôm chặt.

“Không cần? Dực ta không hiểu.” Không cần trở về ? Vây sẽ ở nơi nào a?

“Về sau người hãy ở bên ta, người cũng không cần đi ra ngoài đi làm . Vũ nhi người phải nhớ kỹ , Dực của người có rất nhiều tiền , có tiền đến nỗi không thể tưởng tượng được . Cho nên người về sau không cần lo lắng , được không?” Chỉ cần y ở bên cạnh hắn là tốt rồi , những chuyện khác không cần y phải suy nghĩ.

“A?” Thật vậy sao? Diệp Vũ Khuynh vẫn không tin được điều mình nghe được.

“Đi thôi , ta mang người về nha , quay về nhà của chúng ta.” Ôm lấy Diệp Vũ Khuynh , Khải Dực hướng cửa phòng đi đến .

“Ừ.” Mặc kệ quay về nhà người nào , chỉ cần cùng Khải Dực cùng một chỗ là tốt rồi, Diệp Vũ Khuynh vươn hai tai ôm lấy Khải Dực.

“Đại ca , người tỉnh?” Nghe thấy thanh âm của Khải Dực chuyển động , Lôi Mông ngẩng đầu nhìn thấy đại ca ôm đại tẩu đi ra.

“Ừ , như thế nào còn không xử lý xong?” Thoáng nhìn trên bàn làm việc còn nhiều hồ sơ chưa xử lý xong , trong mắt Khải Dực hiện lên tia kinh ngạc. Cứ nghĩ Lôi Mông không thích xử lý hồ sơ , bất quá không nghĩ tới hiệu suất làm việc của cậu lại chậm như vậy.

“Đại ca , người rốt cuộc có mấy công ty a? Ta biết người nhàm chán nhưng cũng không cần mở nhiều công ty như vậy . Mỗi ngày đối mặt với mấy thứ này , người không nổi điên sao? Ta rất nhanh liền chịu không nổi.”

Nhìn thấy Khải Dực quan tâm tới tiến độ làm việc của cậu , không thừa dịp oán giận lần sau sẽ không còn cơ hội.

“Ha hã.” Thấy Lôi Mông nhú mày lại thở dài , Diệp Vũ Khuynh không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Đại tẩu , người cũng có đồng cảm đi. Người nhanh khuyên nhủ đại ca , không cần không có tình cảm huynh đệ như vậy , luôn ngược đãi ta , hại ta không có thời gian ra ngoài tản bộ. Đương nhiên , nếu có thể người khuyên đại ca sau này đừng để ta đối mặt với mấy thứ kia, ha hã , ta là không ngại rồi! Bất quá , tốt nhất là như vậy.”

Nghe thấy tiếng cười trong lòng ngực của Khải Dực , Lôi Mông không khỏi phân trần nói ra oán hận mấy ngày nay. Dù sao có đại tẩu , đại ca hẳn sẽ không đối xử với cậu như thế.

“Người nói với ta sao? Chính là , ta không phải là đại tẩu người nga! Người có hay không nhận nhầm người?” Thấy nam nhân trước mặt hướng mình mà oán giận , Diệp Vũ Khuynh không xác định hỏi.

“A , không phải đâu? Đại ca , chẳng lẽ người không nói cho đại tẩu biết?” Thấy Diệp Vũ Khuynh thần tình hoang mang, Lôi Mông không khỏi ngây người. Theo lý mà nói, Khải Dực làm việc từ trước đến nay đều hoàn mỹ , hẳn không thể nào xuất hiện tình huống này.

“Nói với ta? Dực , người phải nói với ta cái gì?” Như thế nào vừa tỉnh ngủ , y phát hiện có nhiều sự tình không thể lý giải a!

“Ta sẽ nói sau với người. Trước hết , ta giới thiệu cho người một chút , người đang mang về mặt oán hận chính là đệ đệ của ta , hẳn gọi là Lôi Mông , hẳn chính là xà quái đáng nhất trong xà giới .”

Ô , đại ca , người cũng không cần nói trắng ra như vậy? Tuy rằng , ta thừa nhận đó là sự thật , chính là ta còn nghĩ muốn đại tẩu có ấn tượng tốt với ta a!

“Trách không được , ta còn thấy kỳ quái như thế nào người cùng Dực có ánh mắt tử sắc giống nhau! Nguyên lai người là đệ đệ của Dực . Nhĩ hảo, ta gọi là Diệp Vũ Khuynh , Diệp chính là lá cây , Vũ chính là lông chim , Khuynh chính là nói hết. Ha hã , người cứ gọi ta là tiểu Vũ.”

“Không , không cần , ta gọi người là đại tẩu.” Tiểu Vũ? Cho cậu 10 lá gan cũng không dám gọi , nhìn thấy ánh mắt băng lãnh của Đại ca , Lôi Mông nhanh chóng nói.

“Người chậm rãi xử lý hết công việc , ta cùng Vũ Nhi đi trước.”Nhìn cậu với ánh mắt cảnh cáo , Khải Dực ôm Diệp Vũ Khuynh xoay người đi.

“A , Dực , Lôi Mông không cùng chúng ta về nhà sao?” Cảm giác Khải Dực không định gọi Lôi Mông cùng về nhà , Diệp Vũ Khuynh không khỏi lên tiếng hỏi.

“Không cần , hẳn còn chuyện phải làm . Ngoan , chúng ta đi trước.”

“Nga, như vậy a. Dực , người để ta xuống , ta đi được rồi. Người cứ như vậy mà ôm ta , mọi người đều nhìn a!”

“Không cần để ý người khác , người chỉ cần biết ta là được rồi, còn có , ta thích ôm người.”

“Dực!” Không cần nói như vậy , y hội thẹn thùng.

Nghe thấy lời nói bá đạo của đại ca , ai đại tẩu , người liền cầu phúc cho mình đi!

Bên tai nghe thấy thanh âm của Khải Dực cùng Diệp Vũ Khuynh ngày càng xa , Lôi Mông một lần nữa vùi đầu vào công việc , cậu không quên trước khi đi Khải Dực đã cảnh cáo: không làm xong , không được về!

Thiên na, cậu thật mệnh khổ a! Bất quá , cậu cũng chỉ có thể nhận mệnh , đối với Khải Dực trừ bỏ nhận mệnh cũng không còn có cách nào khác?!

6. Chương 6

Ngàn dặm bầu trời trong xanh , ngẫu nhiên mấy đóa Bạch Vân thổi qua , trong không khí tràn ngập mùi hoa la lan thơm ngát.

Ngôi biệt thự tọa lạc ở ngoại thành Đài Bắc đã chiếm diện tích gần nửa nơi này , bên trong có đầy đủ mọi thứ .Vừa mở cửa bước vào , liền thấy ở giữa là pho tượng măng xà thật lớn, miệng phun ra dòng suối , hai bên có nhiều hoa la lan lay động theo gió , mùi tử la lan thơm ngát tỏa ra hai bên .

Phía sau sân trước rộng lớn đó chính là biệt thự rộng rãi xây theo kiến trúc Goethe, thanh lịch mà phong nhã có thể thấy chủ nhân nơi này cao quý như thế nào.

Lầu hai của ngôi biệt thự này chính là thư phòng , cả phòng có rất nhiều sách có thể hình thành nên một tiểu đồ thư quán , mà ở trong góc có đặt một cái bàn dùng để nghỉ ngơi. Lúc này , một tiểu nam hài đang ngồi trên ghế dựa vào bàn học, chỉ có thể xưng tiểu nam hài bởi vì y có một gương mặt non nớt cùng với thân hình nhỏ gầy , mà trong tay lúc này đang cầm một cây bút lông mà viết gì đó

“Phu nhân, ngài nghỉ ngơi một chút , lát viết tiếp đi.” Sờ na bưng một khay tinh xảo đi đến , người mà nàng nói phu nhân chính là —— Diệp Vũ Khuynh vẫn còn đang tập viết chữ , không khỏi nhíu mày

Vài ngày trước , chủ nhân mang theo một tiểu nam hài về nhà , vừa mở miệng liền bắt bọn họ gọi y là —— phu nhân. Lúc ấy tất cả mọi người đều ngẩn người, trong ý thức của bọn họ , ai cũng nghĩ Khải Dực sẽ kết hôn với một nữ tử của xà giới , mà người này lại không thuộc loại với họ hơn nữa là một nam nhân.

Đương nhiên , ở ngôi biệt thự này trừ bỏ Diệp Vũ Khuynh mọi người còn lại đều đến từ xà giới , bọn họ đều do Khải Dực mang từ xà giới đến.Vì tránh cho những phiền toái không cần thiết , Khải Dực yêu cầu bọn họ xưng hô giống như nhân loại.

Chủ nhân luôn luôn lạnh lùng vô tình đột nhiên mang về một nam hài hơn nữa còn ra lệnh bọn họ gọi là phu nhân , vương hậu của xà giới! Tin này làm tất cả mọi người hoàn toàn chấn kinh, bất quá cho dù khiếp sợ như thế nào bọn họ chỉ có thể tuyệt đối phục tùng , vì thế bọn họ cũng chỉ có thể tiếp nhận mà thôi.

Sau khi ở cùng với Diệp Vũ Khuynh , mọi người ai cũng yêu thích tiểu nam hài hồn nhiên hiền lành này hoàn toàn khác với bao người khác , càng thêm sủng hân vô điều kiện .Càng thêm quý chính là Diệp Vũ Khuynh còn là một tay hảo thủ nghệ, chỉ cần ném qua vật này vật nọ mọi người hội sẽ khen không dứt lời. Nhiều hay ít , bọn họ cũng đã hiểu ra chủ nhân vì cái gì yêu thích tiểu nam hài trước mắt.

“Sờ na, người tới rồi.” Ngẩng đầu nhìn Sờ na một lúc, Diệp Vũ Khuynh tiếp tục cầm bút lông viết viết không tính dừng lại.

“Phu nhân , ngài đã luyện cả một buổi chiều , nghỉ ngơi một chút đi. Ngài xem , đây là bánh mâm xôi với nước trái cây ngài thích nhất , ăn điểm tâm trước đi.” Nhìn thân thể của Diệp Vũ Khuynh quá mức đơn bạc , Sờ Na cảm thấy rất đau lòng , ở xà giới bọn họ người nhỏ yếu nhất cũng cường tráng hơn Diệp Vũ Khuynh rất nhiều.

“Chờ một chút , sẽ mau xong , chờ ta viết hết , ta có thể đưa cho Dực xem .Ngô. . . , xong rồi.” Rốt cuộc cũng luyện xong , khuôn mặt nhỏ nhắn cao húng tràn đầy ý cười.

“Ha ha , phu nhân ngài không cần vội vã như vậy , ngài có thể từ từ , chủ nhân nói ngài chậm rãi mà học , không cần vội vã như vậy.” Thấy nụ cười trên môi của y có mang nét mệt mỏi , Sở Na đau lòng nói.

“Ừ , ta biết , chính là ta nghĩ mình nên học thêm một chút.”

Trình độ của y chỉ tới bậc tiểu học , trước kia bởi vì không có tiền cùng thời gian để học tập nên chỉ có thể học tới trình độ đó . Hiện tại cùng Khải Dực một chỗ , y hiện tại không cần đi làm ngược lại thời gian rảnh càng nhiều hơn , cho nên y muốn dành thời gian rảnh rỗi để học nhiều hơn.

Hơn nữa Khải Dực thật sự hảo hảo bạn nga , tuy rằng hắn đem hồ sơ về nhà xử lý , nhưng y lại không dám làm phiền Khải Dực nên Diệp Vũ Khuynh lấy sách ra đọc . Cho dù đọc có nhiều chỗ không hiểu , y cũng không dám đi hỏi Khải Dực cùng những người khác , cho nên chỉ có thể cố gắng học tập.

Kỳ thật không cần Diệp Vũ Khuynh nói , mọi người cũng hiểu được y đang suy nghĩ gì . Cho nên mọi người mới thường gọi y nghỉ ngơi , bọn họ rất sợ bảo bối trong lòng bọn họ mệt mỏi.

“A , thanh âm gì thế a?” Bên tai truyền đến thanh âm của ô tô , Diệp Vũ Khuynh tò mò ra cửa sổ nhìn xem chuyện gì xảy ra.

“Phu nhân , chủ nhân đã về.” Thoáng nhìn thấy chiếc xe thể thao màu bạc của chủ nhân vào gara , Sở Na lên tiếng nhắc nhở.

“Người nói Dực trở về?” Song đồng sáng lên thể hiện sự hưng phấn của chủ nhân.

“Đúng vậy phu nhân .Phu nhân , ngài đi đâu?” Thấy Diệp Vũ Khuynh đứng bất động chạy như bay ra phía cửa phòng mà chạy , Sở Na vội vàng hỏi.

“Ta muốn tìm Dực.” Diệp Vũ Khuynh không quay đầu lại vẫn hướng cửa mà chạy tới , y muốn nói cho Dực biết hôm nay y có thể xem hiểu một cuốn sách đơn giản , vừa nghĩ tới Khải Dực sẽ cười , y chạy ngày càng nhanh.

“Ngô , đau quá.” Sắp tới cửa cầu thang , Diệp Vũ Khuynh không chú ý mà đâm vào vách tường cứng rắn , đau đến nổi bưng trán mà khóc , nước mắt cũng cùng lúc đó mà chảy xuống.

“Chết tiệt!”

Thấy Diệp Vũ Khuynh đau đến nổi phải kêu lên , Khải Dực vội vàng ôm y lên , thoáng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện lệ tích trong suốt , nhất thời thấp giọng mà rửa ra tiếng.

“Vũ nhi , đến , để ta xem xem , bị thương nơi nào?” Khải Dực đau lòng mà ôm chặt y trong lòng , hôn lên những giọt lệ tích trên gương mặt nhỏ nhắn , vì nghĩ tới vì mình mà Diệp Vũ Khuynh bị thương , trong lòng càng thêm tự trách.

“Dực , trán của ta đau quá.” Cảm thấy hương vị quen thuộc , Diệp Vũ Khuynh càng vui vào sâu trong lòng ngực của Khải Dực.

“Đến , để ta xem xem.” Nhìn thấy trán của Diệp Vũ Khuynh sưng đỏ , Khải Dực không khỏi nhíu mày , lại thấy một đôi tay nhỏ bé xoa nhẹ lên đôi mắt của hắn như đang an ủi , tử mẫu kinh ngạc nhìn về phía người trong lòng ngực.

“Dực , người không cần khổ sở , ta không sao.” Thấy tử mẫu như đang tự trách , Diệp Vũ Khuynh nhẹ nhàng xoa nhẹ đôi mắt đang nhắm lại , ôn nhu nói.

Nhìn song đồng trong suốt ôn nhu , Khải Dực không nói được lời nào mà ôn nhu ôm chặt Diệp Vũ Khuynh tới phòng ngủ của họ.

“Dực?” Thấy Khải Dực ôm mình mà không nói lời nào , Diệp Vũ Khuynh hoang mang ngẩng đầu lên , ngay sau đó lại bị Khải Dực ôm trụ.

“Ngô.”

Đôi môi non mềm hé mở gợi lên ngọn lửa trong lòng Khải Dực, hấp thụ hương vị ngọt ngào của người trong lòng ngực , hết sức khiêu khích hai cái lưỡi cùng nhau cuốn lấy . Hai tay vuốt ve thân người mềm mại trong

lòng ngực , thẳng đến lúc Diệp Vũ Khuynh không chịu nổi mà giãy dụa Khải Dực mới buông tha đôi môi của y.

Sợ chỉ bạc nổi liền đôi môi của hai người họ ánh mắt trời chiếu xuống làm cho người phải đắm chiều , đôi mắt trong suốt lúc này chỉ một tầng hơi nước che mờ làm càng chọc người trìu mến , đôi môi bị hôn tới sưng đỏ không chịu nổi mà cái miệng nhỏ nhắn cũng hé ra hợp lại mà thở hổn hển.

Nhìn chăm chú vào bộ dáng kiều mỹ của Diệp Vũ Khuynh, Khải Dực không thể kiềm chế chính mình mà một lần nữa cuối đầu ôn nhu hôn lên đôi môi nhỏ nhắn hồng hồng của Diệp Vũ Khuynh.

“ . . .Dực. . .”

Bởi vì bình thường Khải Dực cũng thường thường hôn nhẹ y , cho nên Diệp Vũ Khuynh cũng không thấy sợ hãi . Chính là y có cảm giác hôm nay Khải Dực không giống với bình thường , không khỏi cảm thấy bất an mà kêu lên.

“Đừng sợ , ta sẽ không thương tổn người.” Cảm nhận người ở dưới thân mình bất an , Khải Dực ôn nhu trấn an.

“Ừ.” Y tin tưởng , nếu Dực đã nói như vậy hẳn tuyệt đối sẽ không làm tổn thương y.

“Ngoan.” Cảm nhận Diệp Vũ Khuynh hoàn toàn tín nhiệm hẳn , Khải Dực tán thưởng hôn lên trán y.

7. Chương 7

Hiểu được người trong lòng mình hoàn toàn không hiểu tình hình hiện tại, Khải Dực nhẹ nhàng hôn lên trán, mí mắt, cái mũi, hai gò má và cuối cùng là trên môi của Diệp Vũ Khuynh, bàn tay to lớn cũng không quên vuốt ve thắt lưng gầy yếu, tiểu gia hỏa này bắt đầu cảm thấy bất an (== lên đĩa rồi mới cảm thấy bất an sao Vũ nhi)

“Ừ. . .”

Khải Dực từ từ khẽ hôn lên phía cổ của Diệp Vũ Khuynh, Diệp Vũ Khuynh cảm giác được trong thân thể của y như có lửa đốt, dần dần lan ra toàn thân, loại cảm giác này làm cho y bất an mà vận vẹo thân hình. Lại phát hiện Khải Dực càng tăng thêm lực đạo hôn lên môi y, trong thân thể cảm thấy nhiệt hỏa ngày càng tăng, Diệp Vũ Khuynh sợ hãi mà kêu lên.

“Dực, ta . . . ta cảm thấy . . .hảo quái. . .”

“Đừng sợ, không có việc gì, yên tâm đem mình giao cho ta là tốt rồi. . .”

Hiểu được người dưới thân mình sợ hãi, Khải Dực thấp giọng nam tính ôn nhu an ủi. Dọc theo cái cổ trắng nõn tới ngực đều tràn đầy dấu hôn, thoáng nhìn thấy thù du phần hồng trong ngực của y, Khải Dực ngậm vào trong miệng mà liền hôn, thấy thanh âm kinh suyễn từ người bên dưới hẳn.

“Ngô. . .”

Miệng không ngừng liếm rồi lại cắn thù dù phần hồng trước ngực y, đôi tay cũng không yên phận mà trượt dần xuống hạ thân nóng như lửa thiêu của y mà mềm nhẹ xoa nắn, thẳng đến lúc Diệp Vũ Khuynh rên rỉ ra tiếng cũng không ngừng tay.

“Ừ . . .không cần . . .” Cảm giác như có vật khô ráp vây trụ hạ thân nóng rực của y mà không ngừng xoa nắn, Diệp Vũ Khuynh không ngừng vận vẹo thân thể của mình, miệng cũng hô lên.

“Ngoan, đừng sợ, không có việc gì mà, tin tưởng ta. . .”(Câu nói quen thuộc của các anh công trước khi mần thật bé thụ=)))

Buông tha chu thù bị hấn hôn đến sừng đỏ, Khải Dực bên tai Diệp Vũ Khuynh nhẹ nhàng trấn an, cũng không quên liếm hôn vành tai trắng nõn, Diệp Vũ Khuynh kiều mị rên rỉ càng làm tốc độ bàn tay hấn xoa nắn hạ thân của Diệp Vũ Khuynh ngày càng nhanh.

“Ngô. . . Ừ. . .”

Cảm giác vành tai không ngừng bị liếm hôn, toàn thân từng đợt tê dại, thân hình nhỏ gầy không ngừng run rẩy. Cảm nhận nơi bị Khải Dực không ngừng xoa nắn ngày càng phát hỏa. Ngay lúc Diệp Vũ Khuynh hét lên, bản thân đã đạt tới cao trào.

“A. . .”

Nhìn người bên dưới mình cả khuôn mặt đều đỏ bừng, cặp mắt ướt át, cái miệng nhỏ xinh không ngừng thở hổn hển, cả người đều lộ ra nét kiều mị, Khải Dực cảm giác được thân dưới của mình ngày càng thêm nhức nhói. Nhưng là vì không dám làm tiểu gia hỏa này sợ, hấn phải cẩn thận chịu đựng từ từ dời tay ra phía sau mật huyết của Diệp Vũ Khuynh.

Cao trào qua đi Diệp Vũ Khuynh cảm thấy hư nhuyễn trong đầu hoàn toàn trống rỗng, toàn thân không còn sức lực dựa vào trong lòng của Khải Dực. Cảm thấy địa phương tư mật ngay cả y cũng ít chạm qua bị một dị vật tiến vào, cảm giác kì lạ mà sợ hãi kêu lên, thân thể cũng dần trở nên cứng ngắt.

“A!”

“Đừng sợ, không có việc gì, thả lỏng thân thể. . .”

Bên tai truyền đến thanh âm trầm thấp gợi cảm cùng với cái vuốt ve ôn nhu sau lưng làm cho Diệp Vũ Khuynh dần dần thả lỏng thân thể, bất quá bị dị vật xâm nhập làm y cảm thấy không thoải mái mà nhíu mày.

“Dực. . .”

“Đừng sợ, có ta ở đây, không có việc gì. . .”

Cảm giác tiểu huyết phía sau y không ngừng có dấu hiệu tiết ra nhiệt dịch, Khải Dực càng gia tăng tốc độ mở rộng.

Thẳng đến lúc mật huyết của y có thể dung nạp hoàn toàn ba ngón tay của hấn, cái miệng nhỏ nhắn cũng thoát ra tiếng rên rỉ ngọt mị, lúc này Khải Dực mới rút ba ngón tay ra, đổi thành hạ thân nóng rực của mình.

“Ô, đau quá. . .Dực, đau quá. . .”

Tiếng rên rỉ ngọt mị dần dần thay thế bằng tiếng hét đau đớn thay thế, Diệp Vũ Khuynh thống khổ khóc hét hô lên, tiểu huyết không ngừng co rút, thần tình của Khải Dực hoàn toàn bị một tầng mờ hôi che kín.

“Ngoan, nhắm một chút, đợi lát sẽ không đau, nhắm một chút, ngoan. . .”

Bị mật huyết gắt gao vây trụ khoáy cảm dưới thân hấn nghĩ muốn động, bất quá hấn hiểu nếu làm vậy thì khẳng định sẽ làm người dưới thân hấn bị thương. Khải Dực gắng nhịn ở trong cơ thể của Diệp Vũ Khuynh, đợi cho y hoàn toàn thích ứng hấn mới động.

Mềm nhẹ không ngừng hôn lên lệ tích của y, tay không ngừng vuốt ve sau lưng cứng ngắt của y, miệng cũng không ngừng ôn nhu trầm thấp an ủi.

Xuyên thấu qua những giọt lệ tích là hai cặp mắt mông lung, Diệp Vũ Khuynh thấy Khải Dực bị một tầng mờ hôi che kín cả gương mặt tuần dật, nghĩ đến người nam nhân này tình nguyện nhắm mắt để không làm tổn thương tới mình, trong lòng nhất thời bị cảm giác ngọt ngào thay thế. Y vươn hai cánh tay của mình ôm chặt hấn làm Khải Dực vô cùng kinh ngạc, ôn nhu nói.

“Dực, ta yêu người.”

Đúng vậy, y thật sự từ lâu đã muốn nói như vậy, nghĩ đến Khải Dực lúc nào cũng tràn đầy cảm giác ngọt ngào, y liền biết mình đã yêu Khải Dực, đã yêu người nam nhân đối đãi ôn nhu với y.

“Vũ nhi!”

Nghe thấy Diệp Vũ Khuynh nói tiếng yêu hấn, Khải Dực không thể nào không ngạc nhiên, bất quá trong lòng càng nhiều cảm giác vui sướng thì hấn càng cao hứng!

“Cho nên, người không cần nhần nại, ta tin tưởng người sẽ không thương tổn ta, đúng không?” Ôn nhu vuốt hai má Khải Dực, trong mắt tràn đầy tín nhiệm.

“Ừ, ta vĩnh viễn sẽ không làm thương tổn người. Vũ nhi, ta yêu người, vĩnh viễn, vĩnh viễn yêu người. . .”

Nói xong, Khải Dực liền động, bá đạo nhưng cũng không mất đi phần ôn nhu.

“A. . . Ừ. . .”

Khải Dực đột nhiên động làm Diệp Vũ Khuynh lớn tiếng rên rỉ, hai tay dùng sức bấu chặt tấm lưng rộng lớn làm để lại mất vết cào.

Nhìn tử mâu thủy chung ôn nhu của Khải Dực, Diệp Vũ Khuynh biết y sau này sẽ mãi hạnh phúc!

*****

“Phu nhân, đây là bánh ngọt ô mai xanh cùng với hoa quả mà ngài thích.” Sờ Na nhẹ nhàng để cái khay trong tay xuống, đối với Diệp Vũ Khuynh đang ở trong thư phòng đọc sách mà nói.

Cũng không biết phu nhân có để y hay không, gần đây y ăn cái gì so với thường ngày đều nhiều hơn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã tròn hơn, Sờ Na cảm thấy vui mừng mà nở nụ cười, nàng còn ước Diệp Vũ Khuynh ăn nhiều hơn nữa để béo hơn một chút.

“Ừ, cảm ơn Sờ Na.” Ôn nhu nhìn Sờ Na sau đó tươi cười, Diệp Vũ Khuynh lại tiếp tục đọc sách.

“Phu nhân không cần khách khí, đây là việc ta phải làm, hơn nữa ta cũng thích phục vụ phu nhân.” Đối với lời nói cảm tạ thiết tình của Diệp Vũ Khuynh, Sờ Na luôn cảm thấy vui mừng. So với hầu hạ những đại nhân ở xa giới nàng tình nguyện hầu hạ tiểu nam hài trước mắt.

Ngay khi Sờ Na đứng lại cáo lui, một thanh âm ôn nhu gọi nàng.

“Sờ Na.”

“Phu nhân, ngài có chuyện gì sao?” Nghe thấy Diệp Vũ Khuynh gọi mình, Sờ Na ôn nhu đáp lại.

“Ngô . . ., Sờ Na gần đây ta có cảm giác. . .” Thấy Sờ Na thủy chung nhìn y bằng ánh mắt ôn nhu, Diệp Vũ Khuynh tiếp tục nói “Ta so với

lúc trước ăn nhiều hơn một chút.”

Đó là chỉ mới mất ngày trước y mới phát hiện, trước kia sức ăn của y chưa bao giờ nhiều như hiện tại. Vừa mới phát hiện y cho mình là ăn uống hảo, chính là mấy ngày nay sức ăn của y rõ ràng chỉ tăng không hề giảm, y ẩn ẩn có điểm bất an.

Đương nhiên, hấn cũng cùng Khải Dực đã nói qua chuyện này, chính là lúc ấy nghe xong chỉ cười cười, còn nói hy vọng y ăn nhiều một chút, như vậy thì có thể mập hơn một chút. Cho dù Khải Dực nói như thế nhưng y vẫn không thể nào an tâm, cho nên Diệp Vũ Khuynh muốn hỏi Sờ Na một chút.

“Đúng vậy, phu nhân. Ha hả, ta còn tưởng ngài không ý thức được, bất quá ta cũng kỳ vọng sức ăn của phu nhân nhiều hơn nữa, như vậy ngài mới có da có thịt.” Nguyên lai phu nhân đã sớm ý thức được, bất quá Sờ Na vẫn hy vọng sức ăn phu nhân nhiều một chút, nàng ăn so với y còn nhiều hơn.

“Chính là, ta còn cảm thấy. . .”

Ngay khi Diệp Vũ Khuynh muốn nói cái gì, cửa thư phòng vang lên tiếng gõ cửa.

“Mời vào.”

“Phu nhân, dưới lầu có hai người tự xưng là cha mẹ ngài, ngài có muốn gặp bọn họ không?”

Quản gia Quỳnh Sâm cung kính ở cửa phòng chờ chỉ thị. Đối với hai người trung niên dưới lầu tự xưng là cha mẹ phu nhân, Quỳnh Sâm nhún hạ mi. Hắn có điều không tin tưởng Diệp Vũ Khuynh như thế nào lại có cha mẹ trên người tràn ngập rượu thối? Trong lòng mặc dù nghi hoặc, Quỳnh Sâm vẫn đi hỏi.

Cha mẹ! Nghe thấy Quỳnh Sâm bá bá nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Vũ Khuynh lập tức tái nhợt, trong đầu nhanh chóng chạy qua những hình ảnh ngày xưa, thân thể cũng hơi run rẩy.

“Phu nhân, ngài làm sao vậy?” Thấy khuôn mặt Diệp Vũ Khuynh tái nhợt mất đi huyết sắc, Sở Na không khỏi nghi hoặc, người bình thường nghe thấy cha mẹ mình đến không phải đầu cao hứng sao? Vì cái gì phu nhân ngài. . .

“Quỳnh Sâm bá bá . . . Người có thể. . . có thể. . .Gọi điện thoại . . .Gọi Dực . . . Trở về? Ta. . .Ta. . .” Nhìn thấy ánh mắt quan tâm của quản gia Quỳnh Sâm, Diệp Vũ Khuynh bất buộc mình nói một câu đầy đủ, chính là . . . Y vẫn cảm thấy rất sợ.

“Ngài yên tâm, ta lập tức gọi điện thỉnh chủ nhân trở về, ta sẽ đi làm liền.” Tuy rằng hắn không rõ vì cái gì Diệp Vũ Khuynh lại xuất hiện biểu tình sợ hãi như vậy, nhưng đã sớm đem y như hài tử của mình mà đối đãi nên Quỳnh Sâm cảm thấy đau lòng không thôi, lập tức đi gọi điện thoại cho Khải Dực.

“Phu nhân, ngài làm sao vậy? Ngài nói cho Sở Na biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nhìn thấy cặp mắt trong suốt rõ ràng đang thể hiện nỗi sợ hãi, Sở Na không khỏi nhún mày. Bình thường phu nhân cho dù có việc gì cũng không gọi cho chủ nhân trở về, trực giác của Sở Na cho biết phản ứng của Diệp Vũ Khuynh có liên quan tới vợ chồng dưới lầu.

“Không. . . không có việc gì, Sở Na, người giúp ta. . .đi xuống, được không?”

Y không dám một mình đối mặt với họ, y muốn cùng người nào đó để đối diện với họ. Cho dù. . . cho dù bọn họ muốn động thủ đánh y, thấy người bên cạnh y hẳn là . . . sẽ không ra tay. Hơn nữa, Quỳnh Sâm bá bá đã gọi điện cho Khải Dực, Khải Dực hội sẽ mau về tới. Nghĩ tới đây, thân thể Diệp Vũ Khuynh thoáng thả lỏng.

“Tốt, phu nhân.”Thấy Diệp Vũ Khuynh như vậy, Sở Na cũng cho lắng cho y một mình đối mặt với cha mẹ y.

8. Chương 8

“Uy, ma quỷ, xem ra tên Khải Dực kia cũng là người có tiền a!” Giang Lệ Nhã nhìn thấy bốn phía bài trí tinh xảo, vật dụng đại sảnh hoa lệ làm cho người nhìn phải trợn mắt hốc mồm mà nhìn.

“Đó là người chưa biết thôi, diện tích ngôi biệt thự này cũng không phải là nhỏ. Vì muốn điều tra rõ ràng, ta còn tự mình chạy đến đây nhìn vài lần!” Lúc đầu, ông cũng không tin tưởng lắm, bất quá khi nhìn bài trí bên trong ông hoàn toàn tin tưởng, Diệp Vĩ kéo người phụ nữ bên cạnh mình thấp giọng mà nói.

“Vây người nói xem, nếu như mọi chuyện báo chí đều viết là sự thật, chẳng phải sau này chúng ta sẽ giàu có, cũng sẽ không cần lo lắng khoản tiền vay nặng lãi?”

Vừa nghĩ tới mình vì trốn tránh những tên cho vay nặng lãi mà suốt ngày trốn trốn tránh tránh nhưng sau này bọn họ lại có tiền, Giang Lệ Nhã không khỏi cười ra tiếng, thoáng nhìn phụ nữ tươi cười bên cạnh bằng ánh mắt quái dị, bất quá ông ta vẫn tươi cười không ngừng.

“Hắc hắc, sau này chúng ta có thể ở ngôi biệt thự cao cấp như vậy, còn có bao nhiêu người hầu chờ chúng ta sai bảo.” Giống như nhìn tương lai tốt đẹp sau này, Diệp Vĩ thoải mái dựa vào ghế sofa.

“Bất quá, người nói xem tiểu tử kia có nghe lời chúng ta không? Dù sao cũng đã năm năm không gặp mặt.” Nghĩ đến lúc trước vừa tỉnh ngủ lại không thấy thân ảnh của tiểu tử kia đâu, cuộc sống sau đó cũng không ai để phát tiết tức giận, mỗi khi hồi tưởng lại đều là Giang Lệ Nhã nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hừ, chúng ta là cha mẹ hắn, không nghe lời ta còn nghe lời ai!” Dù gì y cũng do bọn họ sinh ra.

“Này cũng đúng, chúng ta cũng đã sinh hần ra, cho hần ăn mặc, điều này cũng đã tốn không ít tiền.”

...

Thiên na, bọn họ là cha mẹ phu nhân sao? Như thế nào nhìn cũng không giống, ngược lại càng giống với một đôi vô lại! Thị nữ vẫn đứng bên cạnh nghe bọn họ đối thoại mà không khỏi nhú mi, thoáng nhìn thấy thị nữ Sở Na cùng phu nhân đi xuống, cung kính mà hô.

“Phu nhân.”

Thanh âm đủ lớn để đình chỉ vợ chồng Diệp thị lải nhải, nhìn thấy hài tử năm năm không gặp bước xuống cùng với nữ nhân mỹ lệ hướng nơi bọn họ đi tới.

“Người là tiểu tử. . .Ách, Tiểu Vũ a, sau khi người đi mụ mụ rất nhớ người nga!”

Vừa nghĩ tới cuộc sống sau này của mình phải dựa vào tiểu tử trước mắt, Giang Lệ Nhã tươi cười ôn nhu hướng Diệp Vũ Khuynh đi đến, vừa nghĩ tới muốn tiếp xúc với Diệp Vũ Khuynh như y lại tránh né, nhất thời cánh tay vươn ra xấu hổ đứng tại chỗ.

Ta nhần, ta nhần, chờ cuộc sống sau này ta giàu có xem ta có đánh chết người không! Hừ, dám để lão nương đây mất mặt, không đánh chết người mới là lạ!

Mới đi đến đầu cầu thanh chột nghe trong phòng khách truyền đến thanh âm của cha mẹ, Diệp Vũ Khuynh không tự giác mà bước chậm lại. Thẳng đến thấy họ ngồi trên ghế sa lon, y mới lấy can đảm đứng trước mặt họ.

Chình là. . . , cho dù đã trải qua năm năm, nhưng đối với sự đụng chạm của Giang Lệ Nhã vẫn không tự giác mà tránh né, trong trí nhớ vẫn còn nhớ rõ đôi tay kia đã không lưu tình má đánh y.

“Khụ khụ, Tiểu Vũ, người dùng thái độ đó đối xử với chúng ta là sao? Vì muốn tìm người, người có biết chúng ta đã tốn bao nhiêu tiền không?!” Đương nhiên Diệp Vũ sẽ không bao giờ nói ra căn bản không tìm y, mà tiền bọn họ chỉ dùng để mua rượu thôi.

“Người. . . các người tìm ta. . . cái đó. . . thật sao?” Nghe thấy Diệp Vũ nói bọn họ vì tìm y mà tốn không ít tiền, Diệp Vũ Khuynh có cảm giác không tin tưởng, y biết rõ bọn họ chỉ biết dùng tiền để mua rượu, từ nhỏ đến lớn căn bản không bao giờ tốn tiền trên người y.

“Ta nói người nghe Tiểu Vũ, người giờ đã hưởng được phúc, như thế nào lại không nhớ tới ba ba cùng mụ mụ này a! Mụ mụ chính là thật vất vả hoài thai mười tháng hạ sinh ra người, còn cho người ăn mặc, như thế nào một chút cũng không báo đáp ta?” Nói đến điều này, Giang Lệ Nhã càng hăng say, nàng có thể dựa vào điều này mà có thể hưởng phúc từ tiểu quỷ này!

“Chính là, tìm được một người có tiền làm chỗ dựa vững chắc, tốt xấu gì cũng cấp lạo tử ta một chút tiền để trở về!” Y hại ông mấy năm gần đây chỉ có thể uống những loại rượu thấp kém, Diệp Vũ bất mãn bĩu môi.

“Ta. . . ta. . . không có tiền.” Năm năm hần phải tự dùng tiền nuôi sống chính mình, số tiền còn lại y đều dùng hết để đóng tiền nhà, như thế nào mà y còn tiền?

Ba! Vừa nghe thấy Diệp Vũ Khuynh nói mình không có tiền, Giang Lệ Nhã tức giận liền tát y một cái, cảm thấy cơn giận bùng nổ trong miệng không ngừng chửi mắng.

“Người nói cái gì, dám nói không có tiền? Người lừa ai a, chỉ cần lấy vật gì đó nơi này bán đi ít nhất cũng được trăm vạn! Có phải hay không lâu này không đánh người?”

“Phu nhân!”

Sở Na trăm triệu cũng không tưởng tượng được cha mẹ Diệp Vũ Khuynh lại vô lại như vậy, lời vừa nói ra đều nhắc tới tiền, trong mắt bọn họ xem con mình như một công cụ kiếm tiền! Càng khó có thể tin chính là, bọn họ còn ra tay đánh y.

“Ô, đau quá.”

Giang Lệ Nhã ra tay đánh y làm Diệp Vũ Khuynh thật không thể ngờ. Y vốn tưởng có người bên cạnh, cha mẹ sẽ không đối với y ra tay như vậy. . . Giang sồn dề đối. Chính là, vì cái gì . . . bụng lại đau như vậy? Hẳn chính là đụng vào ghế sa lon, nhưng vì cái gì bụng lại hội đau như vậy?

“Phu nhân, ngài làm sao vậy?” Thoáng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đau đến trắng bệch của Diệp Vũ Khuynh, Sờ Na tức giận nhìn về phía Giang Lệ Nhã.

“Như thế nào. . .Làm sao vậy, chính là hẳn không cẩn thận đụng vào, đâu có liên quan tới ta!” Thấy Sờ Na nhìn về phía bà bằng cặp mắt căm phẫn, Giang Lệ Nhã sợ hãi không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, bất quá, vẫn không chịu thừa nhận Diệp Vũ Khuynh bị như thế là do nàng.

“Vũ nhi!”

Nhận được điện thoại của Quỳnh Sâm, Khải Dực lập tức bỏ công việc lái xe về nhà. Vừa vào cửa liền thấy sắc mặt Diệp Vũ Khuynh tái nhợt ngã trên ghế sa lon, Khải Dực đau lòng ôm chặt y, ánh mắt hoàn toàn băng hàn nhìn về phía Giang Lệ Nhã cùng Diệp Vĩ.

Vừa thấy ánh mắt băng hàn của Khải Dực, Diệp Vũ Khuynh cùng Giang Lệ Nhã không khỏi cảm thấy phát run, bọn họ không nghĩ tới Khải Dực hội sẽ âm trầm như vậy, đặc biệt là Giang Lệ Nhã cảm thấy mồ hôi lạnh ứa ra, rất sợ Khải Dực tìm nàng mà tính sổ.

“Sờ Na, chuyện gì xảy ra?” Thanh âm trầm thấp vô cùng băng lãnh của Khải Dực mà làm cho Sờ Na đã quen với Khải Dực luôn băng lãnh mà cũng cảm thấy run rẩy.

“Chủ nhân, vị phụ nhân này tát phu nhân một cái, sau đó phu nhân đụng vào ghế sa lon sau đó liền đau bụng.”

“Dực, ta . . . Bụng. . .Đau quá.” Đau đớn ở vùng bụng làm cho Diệp Vũ Khuynh hư nguyên dựa vào trong lòng ngực tinh trắng của Diệp Vũ Khuynh.

“Chết tiết!” Càng tiếp cận vùng bụng của Diệp Vũ Khuynh, Khải Dực cảm thấy một cổ dao động không tầm thường, đó là. . .sau đó hẳn hiểu được, hẳn không khỏi thấp giọng nguyên rủa, nháy mắt niệm chú ngữ quay về xà giới.

“Chủ nhân?” Thấy Khải Dực niệm chú ngữ, Sờ Na có dự cảm bất hảo.

“Sờ Na, trông chừng bọn họ, ta muốn mang Vũ Nhi quay về xà giới.” Ôm chặt thân thể suy yếu trong lòng ngực, Khải Dực trầm thấp phân phó.

“Vâng, thưa chủ nhân.” Không cần Khải Dực phân phó, nàng cũng hảo hảo trông chừng vợ chồng Diệp thị, dù sao bọn họ cũng đã đánh Diệp Vũ Khuynh.

Thấy Khải Dực cùng Diệp Vũ Khuynh biến mất trước mặt mình, Diệp Vĩ cùng Giang Lệ Nhã trừng lớn hai mắt. Bọn họ không phải đụng tới. . . yêu tinh đi? Nhất là sau khi Khải Dực biến mất còn lưu lại câu nói kia, càng làm cho bọn họ biết ngày ly khai trần thế của mình không còn bao xa.

9. Chương 9

Ôm Diệp Vũ Khuynh, Khải Dực nhanh chóng đi về tử cung của mình, thoáng nhìn thấy Tây Mông đứng ở phía cửa, lập tức gọi anh nhưng vẫn bước đi không dừng lại mà càng nhanh hơn.

“Dực, người đem hắn để ở trên giường trước đi.”

Khải Dực định làm theo lời của Tây Mông đem Diệp Vũ Khuynh lên giường, nhưng lại bị một đôi tay gắt gao nắm lấy vật áo, nhìn lại thấy người trong lòng ngực cặp mắt lưng tròng tràn đầy nước mắt, đau lòng hôn lên trán tiểu gia hỏa kia một cái.

“Tây Mông, cứ như vậy mà kiểm tra đi.” Ôm chặt thân hình gầy yếu trong lòng ngực, Khải Dực nói.

Thấy Khải Dực vẫn không buông mình ra , Diệp Vũ Khuynh mới an tâm dựa vào ***g ngực rộng lớn , chính là cảm thấy bụng vẫn còn đau nên làm cho hân mặt nhăn nhó.

“Ừ.”

Tây Mông nhìn những hành động của Khải Dực và Diệp Vũ Khuynh khóe miệng không khỏi tươi cười , xem ra những lời tiểu tử Lôi MÔNG nói đều là sự thật . Từ đầu , anh vẫn không thể nào tin đó là sự thật , dù sao lúc đó cũng không tận mắt nhìn thấy , bất quá. . .Hiện giờ đã biết đó hoàn toàn là sự thật.

Nghe thấy lời nói của Khải Dực , Tây Mông hướng phía giường đi tới , bất quá càng tiếp cận y , anh có cảm giác hơi thở không bình thường .Theo Khải Dực đi ngang qua anh, anh cũng đã có một một cổ hơi thở ản ản dao động , bất quá thời gian quá ngắn anh cũng không để ý lắm .Nhưng bây giờ lại rất rõ ràng , chẳng lẽ. . .

Tây Mông nhanh chóng vươn hai tay hướng về phía bụng của Diệp Vũ Khuynh, cảm giác được có một loại khí cường đại đang dao động rõ ràng , hai mắt hiện lên một tia kinh ngạc .Bất quá xuất phát từ chức trách của của một đại phu , anh cũng không thể nói ra , chính là chỉ có thể đọc chú ngữ an thai , thẳng đến lúc cảm thấy thai nhi đã hoàn toàn ổn định mới dừng lại , lúc đó Diệp Vũ Khuynh cũng đã hôn mê do quá mệt mỏi.

“Vũ nhi” Thấy Diệp Vũ Khuynh hôn mê , Khải Dực sốt ruột kêu lên.

“Yên tâm , y không có việc gì , chính là quá mức mệt mỏi mà ngất đi , hảo hảo nghỉ ngơi vài ngày sẽ không có chuyện gì.”

“Y có phải đang mang thai?” Thấy sắc mặt Diệp Vũ Khuynh tái nhợt trên mặt lại có dấu năm ngón tay , Khải Dực không khỏi đau lòng mà vuốt ve khuôn mặt non nớt, trong mắt hiện lên một tia âm trầm, hân nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ!

“Ừ , thai nhi có điểm chấn động , bất quá hiện tại đã không còn việc gì.”

Đối với việc Khải Dực sớm biết Diệp Vũ Khuynh mang thai , Tây Mông tuyệt đối không tò mò. Bất quá, anh lại có hứng thú với dấu tay trên gương mặt của y, phi, ai lại có gan dám đánh tiểu gia hỏa này. Anh cũng thấy trong mắt Khải Dực xuất hiện tia âm trầm.

“Dực , người trong lòng ngực người biết mình mang thai sao?” Anh thật không dám tin có người biết mình mang thai với một mông xà lại có thể bình tĩnh, huống chi y lại là một người nam nhân!

“Ta sẽ nói với y.” Khải Dực đương nhiên biết ý của Lôi Mông, bất quá . . . Bọn họ nhất định sẽ giết mình, dù sao Diệp Vũ Khuynh hoàn toàn không giống với những người khác.

“Các người hảo hảo nghỉ ngơi, ta đi ra ngoài.” Nói xong không hề quay đầu lại mà đi ra cửa , giúp bọn họ đóng cửa lại.

“Ừ.”

Ôm Diệp Vũ Khuynh nằm ở trên giường, Khải Dực mềm nhẹ vuốt ve bụng của y , nghĩ tới hân cùng với tiểu gia hỏa này đã có cốt nhục , khóe miệng không khỏi tươi cười.

*****

Diệp Vũ Khuynh ngồi ở trên ghế , một bên mềm nhẹ vuốt ve bụng của mình , một bên cầm quyển sách trên tay mà đọc , y hy vọng tương lai bảo bối sẽ thông minh như Khải Dực, cho nên lúc rảnh, y thường nói chuyện với bảo bối , nhiều khi ngay cả Khải Dực cũng ghen với bảo bối.

Lúc trước khi biết mình mang thai trừ bỏ cảm thấy khiếp sợ y còn cảm thấy thật vui sướng . Y chưa từng nghĩ tới mình sẽ giống nữ nhi mang thai , có thể cùng Khải Dực có một hài tử . Nghĩ đến khi Tây Mông nói cho y biết chỉ cần qua một thời gian nữa y sẽ sinh bảo bối , Diệp Vũ Khuynh không khỏi tươi cười.

Bất quá Diệp Vũ Khuynh thật sự giết mình , bảo bối sinh ra hoàn toàn dựa vào ý nguyện của bảo bối , đó cũng chính là điểm bất đồng của nhân giới và xà giới. Bình thường nhân loại đều hoài thai mười tháng mới có thể hạ sinh ra hài tử , nhưng đứa nhỏ có huyết thống của xà giới đều tự mình quyết định muốn ra hay không.

Bình thường đứa con đều hấp thụ chất dinh dưỡng từ người mẹ. Từ khi tới xà giới đến nay đã gần một tuần , mỗi ngày chính là ăn rồi ngủ , ngủ rồi ăn , bây giờ nhìn bụng của y thật giống như bóng cao su không ngừng trương đại. Cũng may có lẽ mấy ngày nay bảo bối đã hấp thụ đủ dinh dưỡng , y mới có thể hồi phục lại một chút sức lực , mỗi ngày đều không còn mệt mỏi.

Thế hôm nay khí trời cũng không tồi, Diệp Vũ Khuynh đi tới đình viện trong tấm cung của Khải Dực mà đọc sách . Ngay khi y cảm thấy có điểm mệt mỏi nghĩ muốn đi ngủ , ngoài cửa lại vang lên một trận âm ỹ.

“Sờ Na , chuyện gì xảy ra?” Bởi vì Khải Dực sợ hấn ở xà giới không quen nên đã đem Sờ Na về xà giới . Đối mặt với sự săn sóc của Khải Dực trong lòng y cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

“Phu nhân , ngài chờ một chút , ta đi xem.”

Khi Khải Dực mang Diệp Vũ Khuynh đi , Sờ Na nghĩ phải qua một thời gian nữa mới có thể nhìn thấy phu nhân , không nghĩ tới ngày hôm sau chủ nhân lại đem nàng về xà giới . Nhớ rõ lúc ấy chủ nhân có nói phu nhân ngài mang thai cần có người chiếu cố , đương nhiên nàng không ngốc mà hỏi chủ nhân rõ ràng thị nữ ở xà giới còn rất nhiều như thế nào đến phiên nàng chăm sóc phu nhân?

Nghĩ đến nhất định là chủ nhân muốn nàng chăm sóc phu nhân ngài mới an tâm , Sờ Na không khỏi cảm thấy may mắn bình thường nàng đều cẩn thận chăm sóc phu nhân , nếu không như thế nào chủ nhân chỉ lệnh lệnh riêng nàng trở về xà giới.

Bất quá , điều làm nàng càng cao hứng chính là tương lai không lâu nữa phi nhân sẽ hạ sinh tiểu chủ nhân , vừa nghĩ tới mình là người đầu tiên trong đám người trong nhà thấy tiểu chủ nhân sinh ra , Sờ Na phấn khởi đến mỗi tối đều ngủ không yên.

Thật khó phu nhân mới có thể khỏe mạnh mà ra trời phơi nắng nhưng lại bị quấy rầy , Sờ Na cảm thấy thật là mất hứng . Lại nhìn thấy người đến chính là Tạp Tây tiểu thư , Sờ Na không chút che dấu mà nhíu mày.

Ở xà giới, ai cũng biết Tạp Tây ý mình là nữ nhi của đại tướng quân liền không xem ai ai ra gì luôn vô lễ đối với người khác, điều làm cho người khác không chịu nổi chính là nàng đều tự cho mình là vương hậu sau này mà mỗi ngày đều tìm Khải Dực , cũng không quan tâm Khải Dực có hay không để ý tới nàng.

Từ khi Khải Dực tới nhân loại , cũng rất ít quay về xà giới. Tạp Tây có thể ý thức được vị trí vương hậu của mình khó mà giữ được nên cố quần quýt lấy Khải Dực muốn hấn mang nàng đến nhân loại , cũng may xà vương căn bản không để ý tới Tạp Tây cho nên đến nay hấn không cho nàng theo hấn tới nhân loại.

Có lẽ có người hỏi , Tạp Tây vì sao không tự mình đi tới nhân loại? Nguyên nhân chính là giữa xà giới và nhân loại có một kết giới , đó cũng chính là nguyên nhân mọi người kính nể Khải Dực. Vì căn bản không thể phá kết giới của xà giới và nhân loại, Khải Dực cùng tám vị trưởng lão đã thiết kế lại kết giới này.

Ở xà giới, trừ bỏ Khải Dực, chỉ có tám vị trưởng lão có thể qua được kết giới , bởi vậy có thể thấy được kết giới này có uy lực thật không bình thường. Nếu pháp không đạt đến trình độ nhất định mà tùy ý rời xà giới , như vậy sẽ bị kết giới thu phục đời này không được siêu sinh.

Nếu chỉ là thu phục thân thể thì không có gì đáng sợ , chỉ cần hồi sinh lại là được . Vấn đề kết giới này không những thu phục luôn thân thể mà còn thu phục luôn linh hồn , ai cũng biết một khi linh hồn bị thu phục sẽ không khả năng sống lại. Cho nên trừ bỏ pháp thuật cao cường của mấy đại nhân , đến nay vẫn không có người nào có thể đi qua kết giới.

Kỳ thật , người có pháp lực bình thường muốn đi qua không phải không có khả năng , trừ phi người có pháp lực cao cường bảo hộ , nếu không chỉ có thể vĩnh viễn không siêu sinh.

Tạp Tây vốn chỉ có pháp lực bình thường , nếu nghĩ muốn tới nhân giới tìm Khải Dực , cũng chỉ có thể yêu cầu người khác đem mình xuyên qua kết giới . Đáng tiếc đến nay người có thể đi qua kết giới đều là bạn tốt của Khải Dực , cho nên bọn họ có thể nhẫn tâm nhìn người khác bị thu phục cũng không tình nguyện để mình động thủ.

Cho nên hiện tại Tạp Tây cũng chỉ có thể chờ Khải Dực trở về xà giới .Mà lần này, lại nghe thấy Khải Dực mang theo mang theo một người nam nhân trở về.

10. Chương 10

Nhìn Táp Tây cùng thị vệ tranh chấp không ngớt, Sở Na tuy rằng cảm thấy đau đầu nhưng vẫn lên tiếng hỏi.

“Xin hỏi, Táp Tây tiểu thư có chuyện gì sao?”

“Sở Na, mau lôi hai tên hạ nhân không biết lớn nhỏ này cho ta vào, ta muốn gặp Dục ca ca.”

Cho dù nhìn thấy thị nữ Sở Na, Táp Tây cũng không tỏ ra một ý tôn trọng. Sở Na vốn chỉ là thị nữ nhỏ nhỏ huống chi sau này nâng lại chính là vương hậu, Táp Tây cảm thấy không tất yếu cùng với hạ nhân dây dưa

“Thực xin lỗi, Táp Tây tiểu thư, chủ nhân đã phân phó không có sự đồng ý của ngài người khác không thể vào.” Dùng ngón chân cũng có thể biết Khải Dục không hề muốn gặp Táp Tây. Bất quá, Sở Na cũng không nói điều này ra.

“Cái gì? Sở Na, ngươi còn không rõ, ta không phải người ngoài, ta đường đường là nữ nhi của đại tướng quân, trong tương lai chính là vương hậu!”

Nguyên lai vốn tưởng rằng Sở Na sẽ cho nàng đi vào, không nghĩ tới không những cự tuyệt mà còn đem nàng thành người ngoài, Táp Tây không khỏi tức giận mà thần tình đều đỏ bừng. Nữ nhân chết tiệt, chờ ta làm vương hậu, nhất định lột da ngươi!

“Thực xin lỗi, Táp Tây tiểu thư, ta chỉ làm theo ý chỉ của chủ nhân.” Nghe thấy Táp Tây tự xưng mình là vương hậu, Sở Na không hờn giận mà nhú hạ mày.

“Nữ nhân chết tiệt, ta sẽ nói cho Dục ca ca biết, làm cho hắn đem ngươi vào kết giới! Đến lúc đó coi các ngươi còn đối đãi với ta như thế nữa không!” Đường nhiên Táp Tây chỉ đe dọa mà thôi, nếu thật sự mà vào kết giới không phải chính nàng cũng bị trục xuất ra xà giới sao, nàng sẽ không mạo hiểm như vậy

Ngay khi Sở Na muốn mở miệng nói cái gì thì một đạo thanh âm ôn hòa sau lưng Sở Na vang lên.

“Sở na.”

“Phu nhân.”

“Vương hậu.”

Từ lúc Khải Dục mang Diệp Vũ Khuynh tới xà giới liền ra ý chỉ phải gọi y là vương hậu, lo lắng Diệp Vũ Khuynh hiện tại đang mang thai sẽ bị kích động nên vẫn chưa công bố ra ngoài.

Cho nên Táp Tây vừa nghe hai thị vệ gọi nam nhân nhân loại này là vương hậu, cảm thấy khiếp sợ là không thể tránh khỏi, bất quá nàng nhanh chóng thét đến chói tai.

“Vương hậu? Các ngươi gọi tên nhân loại này là vương hậu! Không có khả năng, y không có khả năng làm vương hậu! Các ngươi gạt ta, ta muốn tìm Dục ca ca để hỏi rõ ràng!” Nói xong liền hướng tới phía hoàng cung chạy đi mà không một lần quay đầu lại.

“Nàng làm sao vậy?”

Đối với phản ứng của Táp Tây, Diệp Vũ Khuynh cũng chỉ có thể dùng nghi hoặc mà hình dung, y chính là tò mò muốn ra xem chuyện gì xảy ra, như thế nào cô bé kia liền thấy y liền bỏ chạy? Chẳng lẽ y làm sai cái gì? Không có khả năng bọn họ chỉ mới gặp lần đầu.

“Phu nhân, vị tiểu thư kia không có việc gì, chúng ta trở về đi.” Đối với chuyện của Táp Tây, trực giác Sở Na cho biết không nên để Diệp Vũ Khuynh biết.

“Chính là, nàng vừa nhắc tới . . . Dục ca ca . có phải . . . là Dục?” Không biết vì cái gì khi nghĩ tới vị tiểu thư nhắc tới Dục ca ca Diệp Vũ Khuynh liền hắc chần đó là Dục trong lòng không khỏi cảm thấy phiền muộn.

“Ách , phu nhân , ngài đừng để ý , chủ nhân cùng vị tiểu thư kia một chút cũng không quan hệ , mọi người ai cũng biết chủ nhân chỉ có mình ngài , không có khả năng thương người khác .” Nàng biết sự xuất hiện của Táp Tây không có chuyện gì tốt , Sở Na vội vàng trấn an , còn hướng tới hai người thị vệ mà nháy mắt.

“Đúng vậy a vương hậu , ngài cứ yên tâm , vương không có khả năng yêu thương tiểu thư Táp Tây.” Nhìn thấy ám chỉ của Sở Na , hai thị vệ vội vàng nói.

“Nguyên lai vị tiểu thư kia là Táp Tây a. . .”

“Ách . . .” Nàng có phải càng giúp càng rối không a , sau khi nghe thấy Diệp Vũ Khuynh nói , hai thị vệ cảm thấy xấu hổ , lén nhìn Sở Na đang trừng mình.

“Phu nhân , ngài . . .” Thấy song đồng của Diệp Vũ Khuynh ảm đạm , Sở Na cảm thấy đau lòng , lại không kịp nói hết câu thì đã bị đánh gãy.

“Sở Na, chúng ta trở về đi , ta mệt.” Không chờ Sở Na nói xong , Diệp Vũ Khuynh liền đánh gãy lời nói của nàng.

“Vâng thưa phu nhân.” Thấy sự mệt mỏi trên khuôn mặt nhỏ nhắn , Sở Na đau lòng đỡ Diệp Vũ Khuynh hướng tấm cung đi tới , trước khi đi cũng không quên trừng mắt nhìn hai thị vệ trước mắt một cái , đều là do bọn họ hại!

Cảm nhận được sự tức giận của Sở Na , hai thị vệ chỉ biết sờ sờ cái mũi tự nhủ không hay họ , ai kêu họ lỗ miệng.

※※※※※※※※※

Táp Tây nhanh chóng hướng phòng họp chạy tới , nàng nhất định phải hỏi Dục ca ca rõ ràng người kia có thật hay không là vương hậu!

Vừa đến cũng là lúc hội nghị chấm dứt , vừa mới bước ra liền thấy nữ nhi mình chạy tới , đại tướng quân Lăng Tư không khỏi nhíu mày , nổi giận nói.

“Táp Tây , ngươi xem bộ dạng người là sao , trong cung đâu phải nơi để người chạy tới chạy lui , một chút ý tứ cũng không có!”

“Phụ thân , mau thả ta ra , ta muốn đi tìm Dục ca ca!” Nghĩ đến Khải Dục ở bên trong , Táp Tây càng thêm giấy dựa thoát khỏi bàn tay của phụ thân mình

“Cho dù ngươi muốn đi gặp hoàng thượng , cũng không thể chạy tới chạy lui trong cung , bộ dáng của tiểu thư khuê các một chút cũng không có.” Nghĩ đến Táp Tây bởi vì thời gian ngắn đã không thấy Khải Dục , bây giờ hắn đã về nên mới đánh mất phong thái như thế , Lăng Tư ôn nhu nói , bất quá cũng không quên nhắc nhở Táp Tây nên có một chút ý tứ.

“Đã biết phụ thân.” Nghĩ đến khi Khải Dục thấy bộ dạng này của mình hình tượng lâu nay sẽ bị phá hư , nên Táp Tây liền không giấy dựa mà trở nên mềm mại nói.

“Ừ , đi thôi .” Vừa lòng nhìn chăm chú nữ nhi mình đã khôi phục phong thái , Lăng Tư lập tức buông tay ra.

“Phụ thân , tái kiến.” Sau khi cùng phụ thân nói lời từ biệt , Táp Tây liền hướng phòng họp đi tới.

Nhìn hình bóng của Táp Tây, Lăng Tư không khỏi nhíu mày rậm rạp của mình. Ông làm sao không biết tâm tư của con gái mình , cũng đã từng khuyên nàng buông tha , cũng đã nói thẳng để vương không hề yêu thương nàng . Nhưng Táp Tây vẫn cố chấp như vậy , chỉ sợ đến lúc đó nàng sẽ bị tổn thương , xem ra nữ nhi ông chưa thấy quan tài chưa đổ lệ a!

“Dục ca ca!” Nhìn thấy Khải Dục ngồi ở thượng tọa , Táp Tây hưng phấn hô.

Vừa nghe đến tiếng gọi , Khải Dục không nghĩ cũng biết là ai , tử mâu liền hiện lên một tia không kiên nhẫn. Đối với Táp Tây cứ quẩn lấy mình , Khải Dục cảm thấy phiền không thể nào chịu nổi , nếu không phải niệm tình cha nàng công hiến không ít thì đã sớm cho Táp Tây tiêu thất.

Thấy trong mắt Khải Dục hiện lên một tia không kiên nhẫn , Lôi Mông cùng Hỉ Nhĩ không hẹn mà cùng nhau buồn cười , rất sợ Khải Dục phát hiện nên chỉ có thể lén mà cười.

“Dục ca ca!” Thấy Khải Dục vẫn ngồi xem những văn kiện mà không ngẩng đầu lên nhìn mình , Táp Tây lại kêu lên , nhìn thấy ánh mắt băng hàn của Khải Dục nhìn mình , nàng không khỏi cảm thấy run rẩy. Bất quá chuyện nàng muốn hỏi nàng vẫn sẽ hỏi.

“Dục ca ca , nghe nói . . .Người mang về một nhân loại?” Nàng không ngốc đến nỗi tự nhận mình đã tới tầm cung của hắn hơn nữa cũng đã thấy nhân loại kia.

“Táp Tây , ngươi còn nghe thấy chuyện gì?” Đối với sự to gan của nàng , Lôi Mông liền cảm thấy hứng thú . Tuy rằng Khải Dục không nói gì , bất quá Lôi Mông cũng là đệ đệ của Khải Dục , nàng nhân cơ hội này thám thính Lôi Mông.

“Ta còn nghe bọn hạ nhân gọi nhân loại kia là. . .vương hậu , Dục ca ca , chuyện này có phải là thật không?”

“Oa , tin này thật là táo bạo , Hỉ Nhĩ người nói có đúng không?” Không thể tưởng tượng được người nào mà to gan dám tiết lộ chuyện này ra ngoài , xem ra tên này đã chán sống.

“Ừ, quả thật táo bạo.”

Lôi Mông cùng với Hỉ Nhĩ giống nhau cảm thấy tiết thương cho kẻ dám tiết lộ tin này ra ngoài , tên này quả thật là chán sống . Nhưng giấu lại cuộc sống phải có những thú vui như thế này nếu không thật là nhàm chán a.

11. Chương 11

“Dục ca ca, chuyện này có thật không?” Thấy Khải Dục thờ ơ, Táp Tây cũng chỉ có thể âm thầm sốt ruột.

“Chuyện này không liên quan tới ngươi.” Thanh âm vô tình lãnh đạm như ám chỉ, Khải Dục không hờn giận mà nói

“Chẳng lẽ . . . đây là sự thật?” Nhận thấy giọng nói của Khải Dục không hờn giận, Táp Tây nghĩ bởi Dục biết nàng đã biết mọi chuyện nên tức giận. Nếu Khải Dục phủ nhận nàng vẫn còn có thể hy vọng, nhưng Khải Dục lại trầm mặc như vậy trực giác nói cho Táp Tây hiểu . . . Đây là sự thật.

“Không! Dục ca ca, người như thế nào để một nhân loại thấp bé làm vương hậu? Người chính là xà vương tôn quý a!”

“Táp Tây, người tốt nhất nên chú ý tới cách dùng từ của mình.” Nghe Táp Tây dùng từ thấp bé để hình dung đại tẩu quả thực là vũ nhục đại ca cậu!

“Ta. . .Ta chỉ là nhất thời vội quá mới nói sai thôi, chính là, Lôi Mông ca ca không biết Dục ca ca sẽ thú một nam nhân sao? Hơn nữa ghê tởm hơn y còn mang thai với Dục ca ca!” Người nào cũng có thể thấy được, bụng lớn như vậy không phải mang thai chứ là gì!

Trong nháy mắt không khí nơi này âm trầm, ngay cả người trì độn như Táp Tây cũng cảm thấy được ánh mắt băng lạnh nhìn về phía nàng. Nàng. . .nàng nói sai cái gì sao? Vì sao Dục ca ca lại nhìn nàng bằng ánh mắt khủng bố như vậy?

“Táp Tây, ngươi đi tìm Vũ nhi.” Đây là lần đầu tiên Khải Dục gọi tên Táp Tây làm cho nội tâm nàng cảm thấy sợ hãi.

Có lẽ ai cũng biết, Khải Dục mang về một nhân loại, nhưng không ai biết nhân loại kia đang mang thai! Mà duy nhất trừ hắn biết ra còn có Sở Na, mà Sở Na vô cùng ghét Táp Tây, làm sao có thể nói cho nàng biết? Trừ phi nàng tận mắt thấy, nếu không như thế nào nàng có thể khẳng định như vậy?

Phi, nữ nhân này quá ngu ngốc, không đánh mà tự khai.

“Ta. . .ta. . .” Biết mình lỡ lời, Táp Tây cảm thấy sợ hãi mà cuối đầu.

“Người tốt nhất nên cày ruộng cho Vũ nhi không có việc gì.” Nói xong, Khải Dực liền bước đi.

“Ai, người tốt nhất nên cầu nguyện đi, nếu không. . . hắc hắc, người cũng biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

Liếc mắt nhìn thấy thân hình run rẩy của Táp Tây, Lôi Mông ngồi dựa vào ghế thành thoi nói. Dù sao, nữ nhân này sống hay chết cũng không liên quan tới cậu. Cậu chỉ ngồi đây để xem kịch vui thôi, bắt quá đầu tiên hy vọng đại tẩu không có việc gì. Nếu Không . . . , vừa nghĩ tới hình ảnh giận dữ của đại ca, Lôi Mông không khỏi rung mình một cái.

“Ta ——” vừa nói được một chữ thì Hi Nhĩ đã dùng ma pháp đánh tan thanh âm, Táp Tây phần nộ nhìn về phía gã.

“Người cũng biết, trong mắt Dực người thấp kém hơn rất nhiều so với nhân loại kia, mà ngay cả lòng tơ của của y người cũng không bằng.”

Lời nói tàn khốc như thế khó mà hình dung được lời nói ấy lại được nói ra từ một người nhả nhận như Hi Nhĩ, nhìn bề ngoài mà khó có thể tưởng tượng được ở xa giới ngoài trừ Khải Dực ra còn có quân sư Hi Nhĩ làm mọi người tối sợ hãi, nói những lời này ra đối với ra là không hề có cảm giác gì. Nhưng đối với Táp Tây mà nói, đó chính là vũ nhục!

Hừ, hôm nay nàng chịu vũ nhục lớn như vậy, nàng nhất định phải đòi lại! Phần hận nhìn Hi Nhĩ cùng Lôi Mông, Táp Tây mới xoa người bước đi.

“Phi, Hi Nhĩ, người nói thật thẳng thắn a.” Không hổ là quân sư, nói chuyện nhất châm kiến huyết.

“Cũng vậy.” Đối với sự trêu chọc của Lôi Mông, Hi Nhĩ vẫn bình tĩnh như không có việc gì.

“Bất qu , người nói xem, nữ nhân kia có gây bất lợi cho đại tẩu không a? Dù sao nữ nhân mà ghen thì thật là đáng sợ, huống nữ nhân này cũng rất thủ đoạn a.” Đối với sự phần hận trong lòng Táp Tây, nhiều hay ít Lôi Mông cũng cảm thấy có chút lo lắng.

“Yên tâm đi , Dực sẽ không để loại sự tình này phát sinh.”

“Vớ lại, đại tẩu là bảo bối của Dực, như thế nào có thể để đại tẩu bị thương.” Ngẫm lại Hi Nhĩ nói cũng đúng, lúc này tâm của Lôi Mông mới được thả lỏng, nghĩ thầm nữ nhân này cũng không bẩn tới mức chọc giận băng sơn.

Bọn họ không biết rằng ghen tị và thêm sự phần hận của nữ nhân chuyện gì cũng có thể làm được.

※※※※※※※※※

Khải Dực nháy mắt đã đến đình viện trong tấm cung, không thấy Diệp Vũ Khuynh liền muốn xoay người rời đi nhưng sau lưng lại vang lên tiếng của Sở Na.

“Chủ nhân.” Sở Na không nghĩ tới sẽ thấy Khải Dực ở đây, bất quá nàng vẫn cung kính gọi.

“Chủ nhân.” Thấy chủ nhân muốn đi, Sở Na không xác định có nên nói với chủ nhân biết hay không hôm nay Táp Tây tới, hơn nữa . . . Còn gặp phu nhân.

Nghe thấy Sở Na gọi mình, Khải Dực quay lại nhìn nàng nhưng nàng vẫn không nói câu nào.

“Hôm nay. . . Táp Tây tiểu thư có đến tìm ngài.” Thoáng nhìn thấy trong mắt Khải Dực hiện lên một tia âm mưu, Sở Na vẫn kiên trì nói tiếp “Hơn nữa . . . còn gặp phu nhân.”

“Nàng có nói gì thêm?”

“Không có, chính là . . .”

“Chính là cái gì?”

“Chính là phu nhân . . . tâm tình giống như không được tốt lắm.” Mang thai tối trọng yếu là duy trì tâm tình thoải mái, mà Diệp Vũ Khuynh lại sắp sinh, nếu còn tiếp tục như vậy, Sở Na không khỏi lo lắng

“Y hiện tại ở đâu?”

“Phu nhân nói mệt, hiện giờ đang ngủ ở tấm cung.”

“Sờ Na, sau này nữ nhân kia mà tới thì trực tiếp đuổi nàng đi ra ngoài, đừng cho Diệp Nhi gặp lại nàng lần nữa.” Thanh âm không hề có xúc cảm làm người khác không biết xúc cảm hiện tại của hắn.

“Vâng thưa chủ nhân, Sờ Na đã hiểu.” Hiện tại Khải Dực đã nói thẳng như vậy, Sờ Na quyết không cho Tật Tây có cơ hội gặp Diệp Vũ Khuynh lần nữa, huống chi ngay cả nàng cũng không muốn Diệp Vũ Khuynh gặp Tật Tây.

Đẩy cửa vào liền thấy Diệp Vũ Khuynh đã ngủ nhưng không hề yêu giấc, khuôn mặt hiện lên nét ưu sầu. Khải Dực đau lòng hôn lên mi tâm của y, trực tiếp ôm y vào lòng ngực, bàn tay to lớn ôn nhu vỗ nhẹ lên lưng người trong lòng ngực.

Vốn đã không được yên ổn, lại ngủ được hương vị quen thuộc, Diệp Vũ Khuynh liền lập tức tỉnh lại. Nhìn thấy nam nhân mà mình yêu thương, thân thể không tự chủ mà tiến sát vào lòng ngực ấm áp của Khải Dực, bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm chặt vạt áo của hắn.

Thấy Diệp Vũ Khuynh hành động khác thường, cặp mắt âm trầm không hề sáng tinh anh như lúc trước, Khải Dực liền ôm chặt y vào lòng ngực, bàn tay nhẹ nhàng vuốt lên bụng y.

“Hôm nay, bảo bối có ngoan không?”

“Ừ, bảo bối thật rất ngoan.”

Đối với câu hỏi của Khải Dực, Diệp Vũ Khuynh chỉ nhẹ nhàng trả lời, nếu là bình thường thì y đã kể cho hắn biết hôm nay y đã nói gì cho bảo bối nghe.

“Đến, nói cho ta biết Vũ Nhi đã nói gì với bảo bối?” Diệp Vũ Khuynh im lặng làm cho đôi mắt của Khải Dực càng thêm âm trầm, bất quá hắn vẫn ôn nhu nói.

“Ta đọc sách cho bảo bối nghe, đáng tiếc vẫn chưa đọc xong.” Bởi vì giữa chừng xảy ra một chuyện làm y không có tâm tình đọc tiếp.

“Nga, vì sao Vũ Nhi lại không đọc xong?”

“Bởi vì . . . bởi vì ta mệt.” Vừa nghĩ tới nữ nhân gọi Dực là Dực ca ca, Diệp Vũ Khuynh lại không muốn nói ra.

“Vũ Nhi.” Thấy Diệp Vũ Khuynh không nói sự tình của nữ nhân Tật Tây kia, Khải Dực có chút kinh ngạc. Nhưng cũng khó trách, từ trước đến nay tính cách Diệp Vũ Khuynh luôn ôn hòa, chắc cũng không thể nào chán ghét người khác.

“Ừ?”

“Ta với nữ nhân kia không có gì, ta chỉ yêu một mình ngươi.”

Thấy Khải Dực biết y đang suy nghĩ gì, Diệp Vũ Khuynh ngoài trừ kinh ngạc còn cảm thấy rất thoải mái, bất quá trong lòng vẫn cảm thấy rầu rĩ, chỉ vì ——

“Chính là . . . Ta không thích nàng gọi ngươi là . . . Dực ca ca.”

“Vũ Nhi, ngươi ghen.” Xem ra tiểu gia hỏa này cũng không biết mình ghen đâu, Khải Dực nhẹ nhàng nói bên tai Diệp Vũ Khuynh.

Bị Khải Dực thả ra nhiệt khí làm cho lỗ tai cảm thấy ngứa, lại nghe thấy những lời của Khải Dực nói, Diệp Vũ Khuynh trong nháy mắt trở nên sững sốt. Phát hiện mình thực sự giống như Khải Dực, bản thân chính là đang ghen, nhiệt khí toàn thân không ngừng dồn lên mặt.

“A!” Vành tai đột nhiên bị Khải Dực liếm, Diệp Vũ Khuynh sợ hãi lên tiếng.

“Ha ha . . .” Đối với tiểu gia hỏa mẫn cảm này Khải Dực mới cười ra tiếng, ngược lại người trong lòng ngực y trở nên mềm nhẹ mà run rẩy.

“Dực. . .” Bị Khải Dực khẽ liếm trên vành tai cảm thấy từng đợt khoái cảm truyền đến, thân thể cũng không tự chủ được mà run rẩy.

“Vũ Nhi, ta yêu ngươi, vĩnh viễn yêu ngươi.”

“Ừ, ta cũng yêu người, Dực.”

Vừa nói xong cảm nhận được Khải Dực ôn nhu hôn mình, Diệp Vũ Khuynh càng thêm tiến sát vào lòng ngực hắn. Hiểu được người trong lòng hắn chỉ có thể là mình, y không tự chủ mà cười ngọt ngào hiện lên má lúm đồng tiền xinh đẹp.

12. Chương 12

Tối này dường như đặc biệt yên tĩnh, trong bầu không khí phiêu dang có thể cảm nhận được sự bất an, gió đèn thổi làm cây cối thổi sà sạt vang lên.

Diệp Vũ Khuynh không khỏi nhớ tới lời Khải Dực, hẳn đêm nay có một cuộc họp trọng yếu nên buổi tối không thể nào quay trở về. Nhìn thời gian cũng đã 10 giờ, nếu bình thường y đã sớm ngủ. Chính là tối nay y nằm trên giường như vẫn không thể nào ngủ được, vì thế y đứng lên đọc sách, cũng tốt, như thế có thể chờ Khải Dực trở về.

Ngay khi Diệp Vũ Khuynh nghĩ muốn xuống giường đi lấy sách, cửa phòng đột nhiên bị đẩy vào, tướng Khải Dực quay trở về, nhưng lại phát hiện đứng ở cửa phòng chính là —— Tạp Tây.

“Người!” Nàng sao lại ở đây?

“Ha hã, không thể tưởng tượng được ta lại đến đây. Bất quá, người sẽ mau chóng chết đi.”

Đối với nghi hoặc của Diệp Vũ Khuynh, Tạp Tây vẫn không giải thích, chính là chỉ quỷ dị nở nụ cười. Nàng chính là tính toán kĩ lưỡng, đêm nay hoàng cung có hội nghị trọng yếu nên phòng thủ ở đây rất yếu vì thế nàng đã quyết định động thủ.

“Người muốn làm gì?” Cho dù Diệp Vũ Khuynh đơn thuần như thế nào, cũng không khó để nhận ra Tạp Tây có ý đồ không tốt, Diệp Vũ Khuynh phòng bị mà nắm chặt váy ngủ, đề phòng đối phương gây bất lợi cho mình lúc đó có thể chạy (=.= , Vũ nhi mặc váy ngủ sao ta??? ,mà nắm váy để phòng thủ thế này =))))

“Hãy bớt sàm ngôn đi, mau đi theo ta.”

“Mơ tưởng.”

Nói xong, Diệp Vũ Khuynh liền hướng phía cửa phòng mà bỏ chạy. Đáng tiếc vừa mới chạy được hai bước lại bị Tạp Tây bắt lấy, tay nàng như xiềng làm cho y đau là thở không ra.

“Ô, đau quá.”

“Hừ, người còn chạy, đi theo ta.” Như là một lời cảnh cáo, Tạp Tây càng tăng thêm lực đạo ở tay, mặc kệ khuôn mặt nhỏ nhắn đau tới tái nhợt của Diệp Vũ Khuynh.

Bất đắc dĩ Diệp Vũ Khuynh phải đi theo Tạp Tây ra khỏi phòng, nhìn thấy Sở Na nằm trên hành lang, không khỏi lớn tiếng hô lên.

“Sở na!”

“Gọi làm gì, nàng chính là do ta đánh gãy xiêu. Thay vì lo lắng cho nàng không bằng nên lo lắng cho chính mình đi.” Đối với Diệp Vũ Khuynh không biết sống chết còn đi lo lắng cho người khác. Tạp Tây cười cười mà chăm chọc

Hiểu được Sở Na chỉ bị đánh gãy xiêu không bị tí thương tổn gì, Diệp Vũ Khuynh mới yên tâm thở ra một hơi. Lập tức đã bị Tạp Tây kéo ra khỏi tầm cung hướng rừng cây đi đến.

“Này. . . Người đưa ta đi đâu?”

Chỉ thấy bốn phía bị rừng cây rậm rạp che lấp, mà phía trước như một thông đạo (??) , cửa động ầm ầm tản mát ra bạch quang, Diệp Vũ Khuynh nghi hoặc hướng người duy nhất bên cạnh mà hỏi.

“Kết giới.” Nàng nhất định phải để nhân loại cùng đứ nhỏ trong bụng y biến mất vĩnh viễn! Mà biện pháp tốt nhất chính là để y vào kết giới.

“Kết giới?” Đối với y từ này hoàn toàn xa lạ, Diệp Vũ Khuynh không thể nào hiểu.

“Ta muốn ngươi trở về thế giới nhân loại, không bao giờ . . . đây đưa với Dực ca ca nữa!” Tập Tây đương nhiên sẽ không nói cho Diệp Vũ Khuynh biết chỉ cần y tiến vào kết giới thì linh hồn vĩnh viễn sẽ không bao giờ thấy Khải Dực một lần nữa.

“Ngươi muốn ta trở về thế giới nhân loại là vì cái gì?”

“Đều là vì ngươi, vì ngươi Dực ca ca mới hờ hững với ta như vậy, chỉ cần ngươi biến mất thì Dực ca ca sẽ yêu thương ta.” Cho dù không có Diệp Vũ Khuynh nàng vĩnh viễn cũng không thể nào để ý đến nàng, nói gì đến yêu thương nàng.

“Kỳ thật, ngươi . . . không nhất định phải yêu thương Dực, ngươi cũng có thể . . . yêu thương người khác a, ta tin tưởng ngươi có thể tìm một người phi thường tốt yêu thương ngươi.” Cho dù Tập Tây đối với Khải Dực ái mộ, Diệp Vũ Khuynh vẫn không muốn đem hân tặng cho nàng, y đành phải uyển chuyển khuyên nàng nên chọn người khác.

“Hừ, những người khác tất cả đều kém so với Dực ca ca, ta chỉ thích một người phải cực mạnh! Hãy bớt sàm ngôn, ngươi đi vào cho ta!” Để ngăn ngừa kế hoạch thất bại, Tập Tây thúc giục Diệp Vũ Khuynh nhanh tiến vào kết giới.

“Chính là . . . ta không muốn trở về, ta muốn Dực ở bên ta.” Y nguyện bỏ tất cả để vĩnh viễn ở bên Dực.

“Hừ, tất cả là do ngươi!” Lập tức Tập Tây đẩy Diệp Vũ Khuynh vào kết giới, sau khi đẩy Diệp Vũ Khuynh vào, khuôn mặt nàng hiện lên tia tươi cười.

“Ha hã, loại người thấp kém như ngươi một chút pháp lực cũng không có nên biến mất đi!” Nàng đứng nghe thấy tiếng kêu thê thảm của Diệp Vũ Khuynh, trong lòng nàng mới có thể tiêu trừ được phần hận trong lòng.

Mà bị Tập Tây đẩy vào kết giới Diệp Vũ Khuynh chỉ có thể đi về phía trước, lại phát hiện mình càng đi thì phía trước càng mờ hồ, cuối cùng y lại hôn mê..

※※※※※※※※※※

“Ô, đau quá.”

Sở Na tỉnh dậy cảm thấy cả thân người đau nhức, nàng chỉ nhớ rõ muốn đi tới tắm cung nhắc nhở phu nhân đi ngủ sớm một chút, không nghĩ tới đang đi trên hành lang lại cảm thấy phía sau đau nhức sau đó nàng liền hôn mê.

Trong đầu đột nhiên hiện lên một đạo bạch quang, Sở Na vội vàng hướng tắm cung chạy đến nhưng lại không còn thấy thân ảnh của Diệp Vũ Khuynh, lập tức sắc mặt trở nên nhợt nhạt vội vàng xoay người chạy tới phía phòng hội nghị.

Phanh ——

Phòng hội nghị đột nhiên bị người đẩy vào, trong thời gian ngắn mọi người đầu đình chỉ thảo luận quay đầu nhìn về phía người vừa đến, chỉ thấy thị nữ Sở Na sắc mặt tái nhợt thở hổn hển.

“Chủ nhân, không . . . không tốt.” Sở Na cố gắng điều chỉnh hô hấp để hoàn thành câu nói của mình.

“Nói rõ ràng!” Thấy sắc mặt tái nhợt của Sở Na, Khải Dực cảm nhận được Diệp Vũ Khuynh xảy ra chuyện.

“Không thấy phu nhân đâu!”

...

Trong nháy mắt cả phòng họp liền trở nên yên tĩnh, ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy, mọi người không hện nhau mà cùng nhìn về hướng đế vương. Dù sao ai cũng có thể hiểu một người không thể nào đột nhiên biến mất, nhất là một nhân loại không hề có một chút phép thuật, đáp án duy nhất chỉ có thể mà bị bắt đi.

“Không nhìn thấy khi nào?” Nếu có thể biết Diệp Vũ Khuynh mất tích khi nào thì có thể dễ dàng tra ra tung tích của y, Hi Nhĩ hỏi.

“Ta. . . Ta không biết.” Điều này làm cho Sờ Na cảm thấy lo lắng.

“Sờ Na, người nói cho rõ ràng!” Nghe thấy Sờ Na nói thế không khỏi làm Lôi Mông cảm thấy tình thế thực tình nghiêm trọng.

“Vốn ta định đi nhắc phu nhân đi ngủ sớm một chút, chính là lúc ta đi trên hành lang bị đánh ngất xỉu, đến lúc . . . ta tỉnh dậy đã không còn thấy thân ảnh của phu nhân.”

“Xem ra là có âm mưu trước.” Sau khi nghe Sờ Na giải thích, Hi Nhĩ liền nói thế, theo lời Sờ Na nói thì Diệp Vũ Khuynh bị bắt đi là do có âm mưu trước, mà may vẫn còn thời gian cứu vãn.

“Sờ Na, người có biết ai bắt đại tẩu không?”

“Ta. . .”

Không chờ Sờ Na nói xong, Khải Dực đã mở miệng nói,

“Không cần, ta biết là ai. Lôi Mông, Mau gọi Tây Mông đến kết giới.” Nói xong, thân ảnh Khải Dực liền bước đi, theo phía sau Khải Dực chính là thân ảnh của Hi Nhĩ cùng Lôi Mông.

Thẳng đến lúc không còn thấy thân ảnh của Khải Dực, mọi người mới bắt đầu bàn luận, người kia vì sao bị bắt tới kết giới, dù sao ngay chính bọn họ cũng không dám tới gần kết giới.

Tìm thấy được hơi thở của đứa nhỏ trong bụng Diệp Vũ Khuynh ở kết giới mà họ tới, khi đến kết giới Khải Dực cùng Hi Nhĩ nhìn thấy Tập Tây cũng không có gì kinh ngạc. Hoàn toàn không nhìn tới sự kinh ngạc của Tập Tây, Khải Dực trực tiếp đi vào kết giới.

Liếc mắt nhìn thấy Tập Tây sững sốt, Hi Nhĩ theo sau Khải Dực vào kết giới. Tiến vào cửa kết giới lại nghĩ thấy một cổ máu tươi nồng hậu làm gã phải nhú mày. Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, ngay cả hắn là người quen với mấy trường hợp huyết tinh mà cũng phải sững sốt.

Chỉ nhìn thấy Diệp Vũ Khuynh không hề động dậy mà nằm trong vũng máu, váy ngủ trắng noãn bị máu tươi nhuộm đỏ hoàn toàn, bốn phía bao phủ một tầng tử sắc. Kế bên y là một đứa trẻ, bất quá không phải đứa trẻ a, nó còn có thêm đuôi rắn a.

Như cảm nhận được có người tới gần, tầng tử sắc càng thêm nồng, hài tử có ánh mắt tử sắc hung ác trừng bọn họ, đuôi rắn lay động không ngừng, tuy rằng bọn họ biết khi rắn con sinh ra cũng sẽ có pháp lực nhất định, nhưng là . . . cho tới bây giờ gã vẫn không nghĩ tới, đứa trẻ này lại cường đại đến mức có thể chống đỡ được khi ở trong kết giới.

“Dực, người mau giúp tiểu Vũ cầm máu!”

Vừa mới tiến vào liền thấy toàn huyết tinh, Tây Mông nhin không được lên tiếng nhắc nhở. Kỳ thật anh thật muốn làm tròn chức trách người đại phu, chính là. . . Ai kêu năng lực tiểu tử kia cường như vậy! Anh căn bản không thể chăm vào kết giới bảo hộ của tiểu tử kia, Diệp Vũ Khuynh thật đã sinh là một đứa trẻ như thế nào đây!

Nghe Tây Mông quát to, Khải Dực bước nhanh tới hướng Diệp Vũ Khuynh, hài tử nghĩ muốn la hét, nhưng không dám la khi nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Khải Dực. Đúng như mọi người dự đoán, rắn con không dám la hét khi nhìn thấy ánh mắt của Khải Dực. Bất quá vẫn trừng mắt nhìn lại.

Nhìn Thấy Diệp Vũ Khuynh mất máu quá nhiều mà thân thể trở nên lạnh băng làm cho Khải Dực càng thêm đau lòng mà càng ôm chặt Diệp Vũ Khuynh vào lòng. Thoáng nhìn váy ngủ đã bị huyết nhuộm hồng, Khải Dực vung tay lên khôi phục lại hình dáng như cũ, huyết đỏ đồng thời cũng đồng thời biến mất.

Không biết từ khi nào, trong không khí xuất hiện một cái chủ thủ, mọi người chưa kịp phản ứng thì chủ thủ đã cắt ngay cổ tay Khải Dực, máu không ngừng tuôn ra, Khải Dực cũng đồng thời đưa máu mình vào cái miệng nhỏ nhắn của Diệp Vũ Khuynh

13. Chương 13

“Vũ nhi, ngoan, hé miệng, ngoan . . .” Thẳng đến lúc cái miệng nhỏ bé đang nhắm chặt hé mở ra, Khải Dực mới đình chỉ kêu to.

“Đại ca, người. . .”

Cho dù là vì cứu đại tẩu, đại ca cũng không nên khoa trương như vậy. Tuy rằng trực tiếp uy máu tươi là phương pháp tối hữu hiệu, khả như thế này. . . Khải Dực sẽ mất máu mà té xỉu mất. Lôi Mông cũng không muốn nhìn thấy Khải Dực xỉu đâu.

“Yên tâm đi, Dực chỉ cần uy 10 hào (máu mà 10 hào là sao??? Hào là đơn vị tiền tệ mà=.=). . . một chút thôi là đủ rồi. Người quên rồi sao, Tiểu Vũ vốn là nhân loại mà, chỉ cần 10 hào thôi”. . . Y chỉ cần một chút thôi.

Như là nghiệm chứng lời nói của Tây Mông, Dực uy đủ 10 hào . . . thì Diệp Vũ Khuynh cũng chậm rãi tỉnh dậy.

“Dực. . .”

Nháy mắt Diệp Vũ Khuynh đã tỉnh dậy, y cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra, thẳng đến nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng gào khóc của trẻ con mới mờ mịt quay đầu nhìn lại. Thì nhìn thấy Dực đang tiêu trừ máu trên một tiểu hài tử, Diệp Vũ Khuynh mới khiếp sợ trừng lớn hai mắt.

Y như rõ mình đã ngắt xỉu, trong đầu lại tiếng khóc nỉ non của tiểu hài tử, chẳng lẽ. . . Nhìn thấy bụng mình đã xẹp xuống, Diệp Vũ Khuynh khó nén hưng phấn mà kêu lên.

“Bảo bối!”

“Ha ha.” Tiểu hài tử vừa nghe Diệp Vũ Khuynh gọi mình thì vội vàng đi đến bên người y, còn mở cái miệng nhỏ nhắn ngây ngô cười, cao hứng đuôi rắn không ngừng lắc lắc.

Nhìn hành động đáng yêu của tiểu hài tử kia, mọi người ở đây không hên mà cùng nhau cười lớn. Thiên na, bọn họ chưa thấy tiểu hài tử nào như vậy a, vừa mới sinh ra không phải khóc mà là cười, chớ nói đến hình dáng của nhóc . . . không phải là bình thường.

Trừ bỏ đôi mắt tử sắc của Khải Dực cùng với cái đuôi đặc trưng cho huyết thống xà giới, mặt khác có thể nói giống với tiểu hài tử như đúc.

Bất quá nói thật ra, bọn họ vẫn tò mò Diệp Vũ Khuynh sinh hạ tiểu hài tử này bằng cách nào, dù sao Khải Dực cũng là người đầu tiên làm cho nhân loại hạ sinh cho mình tiểu hài tử.

“Nếu tiểu Vũ đã không còn việc gì, chúng ta liền ra ngoài đi, bên ngoài còn chuyện chờ chúng ta xử lý.”

Trừ bỏ Diệp Vũ Khuynh, ai cũng biết Hi Nhĩ muốn nói đến chuyện gì, chỉ thấy không khí đang khoáng trá thoải mái trong nháy mắt liền trở nên trầm mặc, nhất là Khải Dực. Diệp Vũ Khuynh cảm thấy bất an gọi hần.

“Dực. . .”

Ánh mắt của Khải Dực trở nên âm hàn, điều này Diệp Vũ Khuynh chưa bao giờ thấy qua, thân thể không tránh khỏi run rẩy. Như là kháng nghị phụ thân làm mẫu thân kinh hách, tiểu hài tử gào khóc kháng nghị.

“Đừng sợ, không có việc gì.” Trừ bỏ tử mâu lo lắng nhìn Diệp Vũ Khuynh chính là cả người vẫn còn phát ra hàn băng không hề giảm.

“Ừ” Cho dù Khải Dực đã nói không có việc gì, chính là Diệp Vũ Khuynh vẫn cảm thấy bất an ôm chặt tiểu hài tử vào trong lòng ngực, ngược lại tiểu hài tử kia thấy mẫu thân ôm chặt mình mà cao hứng mà mở cái miệng nhỏ nhắn mà cười.

※※※※※※※※※※

Mọi người chờ ở cửa kết giới lo lắng không biết mọi chuyện ra sao rồi thì thấy Khải Dực ôm Diệp Vũ Khuynh đi ra. Nhìn thấy Diệp Vũ Khuynh không xảy ra việc gì, Sờ Na mới cảm thấy yên tâm, lại nhìn thấy tiểu hài tử trong lòng ngực Diệp Vũ Khuynh, cả người hoàn toàn ngây ngẩn.

“Phu nhân, đây là . . .”

“Ha hã, Sờ Na chính là bảo bối. Bảo bối ngoan, mau, gọi Sờ Na.” Đối mặt với sự hưng phấn của Sờ Na, mà tiểu tử kia không hề nể tình mà chỉ liếc mắt Sờ Na một cái rồi tiếp tục quay lại trong lòng của mẫu thân.

“Nhóc. . .”

Thiên na, tiểu gia hỏa này chỉ liếc mắt nhìn nàng. . . một cái! Tuy rằng chỉ nhìn thấy thoáng qua, chính là nhìn tử mâu cùng ngũ quan tinh anh của tiểu hài tử nàng cảm thấy nhóc sẽ rất có tương lai. Vừa nghĩ tới, tương lai phải hầu hạ một tiểu chủ tử như vậy, Sờ Na không khỏi cảm thấy đau đầu.

“Người. . . Người không chết? !”

Sau khi Khải Dực ôm Diệp Vũ Khuynh đi ra, Tạp Tây liền ngây ngẩn cả người. Y như thế nào . . . không chết, mà còn sinh ra tiểu hài tử! Không có khả năng, một nhân loại không có một chút pháp lực không có khả năng có thể tồn tại trong kết giới! Thoáng nhìn tử mâu của tiểu hài tử, trong đầu hiện lên một đạo bạch quang, Tạp Tây âm ngoan nhìn về phía tiểu hài tử trong ngực của Diệp Vũ Khuynh.

“Ta sao lại chết?”

Y không hiểu, vì sao Tạp Tây lại thắc mắc vì sao mình chưa chết? Diệp Vũ Khuynh nghi hoặc nhìn về phía Khải Dực. Thoáng nhìn thấy song đồng trong suốt ánh lên vẻ nghi hoặc, Khải Dực thần nhiên nói.

“Người vĩnh viễn sẽ không chết.” Là lời cam đoan cũng như lời hứa hẹn.

“Hừ, sớm biết như thế ta đã giết chết, không cần lưu lại mạng người để hạ sinh tiện loại này, để cho tiện loại đó cứu người!” Xem ra chính mình thật thất sách, nghĩ đến kế hoạch mình bị phá đi, Tạp Tây không khỏi sinh khí!

“Người . . . người không cần nói vậy, bảo bối không phải là. . .” Tiện loại hai từ này Diệp Vũ Khuynh vô luận như thế nào cũng không thể nào nói ra được, nhìn bảo bối đáng yêu trong lòng ngực, y khổ sở mà rơi nước mắt.

“Gào khóc.” Cảm nhận được dòng nước ấm áp rơi xuống mặt mình, tiểu hài tử mở tròn đôi mắt nhìn thấy mẫu thân mình khóc, không khỏi kêu lên sợ hãi.

“Người muốn chết.”

Biết Tạp Tây là người đem Diệp Vũ Khuynh vào kết giới, nghĩ tới chính mình thiếu chút nữa mất đi người trong lòng ngực, Khải Dực liền hận không thể đem nàng băm thân vạn mảnh. Vừa nghe tới nữ nhân chết tiệt kia gọi hài tử Diệp Vũ Khuynh vì hắn mà hạ sinh là tiện loại làm cho Diệp Vũ Khuynh khổ khổ mà chảy lệ, Khải Dực nhìn nàng hiện rõ sát khí, bất quá so với hắn vẫn nhanh hơn một bước chính là ——

“A —— ”

Thấy trên mặt Tạp Tây xuất hiện nhiều đạo vết trảo, làm cho người khác nhìn không rõ lắm, chỉ nghe thấy tiếng hét thê thảm chói tai. Đối với sự tình vừa mới xảy ra, mọi người cũng chỉ có thể đứng từ góc độ để giải thích. Thẳng đến nghe thấy thanh âm khó hiểu của Diệp Vũ Khuynh mới hiểu được đó là kiệt tác của ai.

“Bảo bối?”

Thấy bảo bối trong lòng ngực không ngừng quơ bàn tay nhỏ bé, Diệp Vũ khuyên không khỏi hoang mang hô lên. Nghe thấy mẫu thân gọi, tiểu tử kia mới dừng bàn tay đang quơ loạn mà của mình còn hữ mạnh một cái mới tiếp tục nhào vào lòng của Diệp Vũ Khuyên.

Thiên na tiểu tử kia vì muốn trút giận cho mẫu thân mà trảo lên khuôn mặt của nữ nhân kia! Ở đây trừ bỏ Diệp Vũ Khuyên không biết chuyện gì xảy ra, Lôi Mông cùng Tây Mông không chút nào che dấu mà đắc ý cười to, Hi Nhĩ cũng cảm thấy thú vị mà khơi mào một bên lông mi, Khải Dực lại ôn nhu nhìn về phía hài tử của mình, còn những người khác chỉ có thể kinh ngạc há to miệng!

“A, mặt của ta!” Thấy trên mặt dính toàn vết máu, qua nửa ngày Tạt Tây mới có thể thét chói tai

Mà sau tiếng hét chói tai của nàng, mọi người liền tập trung lực chú ý vào Khải Dực.

“Sờ na.”

“Vâng thưa chủ nhân.” Tuy rằng không biết chủ nhân gọi mình có chuyện gì, Sờ Na vẫn là cung kính trả lời.

“Đem nữ nhân chết tiết này vào kết giới cho ta.”

...

“Vâng thưa chủ nhân.”

Có điểm kinh ngạc nhìn chủ nhân của mình, nhưng lập tức nghĩ đến nữ nhân kia không phải cũng đã đẩy phu nhân vào kết giới . , trong lòng Sờ Na cảm thấy kinh ngạc lập tức bị phần hận thay thế .Cũng may phu nhân phước lớn mạng lớn , nếu không . . . , Sờ Na không dám tưởng tượng nếu mất đi Diệp Vũ Khuyên Khải Dực hội biến thành như thế nào.

“Từ từ , vương , van cầu ngài! Hãy xét ta vì nước tận lực , đối với ngài trung thành tận tâm hết sức , buông tha cho tiểu nữ một mạngđi! Nàng chỉ vì yêu ngài quá sâu đậm mới mất lý trí làm ra hành động như thế , van cầu ngài , buông tha cho nàng đi!”

Khi theo Khải Dực tới cửa kết giới thì gặp con gái của mình Tạt Tây , Lãng Tư có dự cảm bất hảo . Nghe thấy Khải Dực xử phạt Tạt Tây ra sao , ông liền vội vàng ra tiếng cầu xin.

“Lãng Tư, ngươi nên hiểu nàng muốn đưa Vũ nhi cùng hài tử ta vào chỗ chết. Hôm nay, nếu không phải có hài tử ta bảo hộ, chỉ sợ bọn họ đã sớm tan thành tro bụi. Ngươi nói xem, nếu là ngươi, ngươi sẽ làm như thế nào?”

Vừa nghĩ tới nữ nhân chết tiết kia thiếu chút nữa làm hấn mất đi Vũ nhi, tử mâu càng trở nên âm trầm. Mà ngay cả một tướng quân dũng mạnh thiện chiến như Lãng Tư cũng cảm thấy mồ hôi lạnh ứa ra, chớ đừng nói đến một người chưa bao giờ thấy huyết tính như Tạt Tây. Vừa nghe thấy Khải Dực lệnh Sờ Na đem nàng vào kết giới nàng đã sợ tới sắc mặt tái nhợt. Hiện giờ phụ thân vì nàng cầu xin nhưng lại đối lại ánh mắt hàn băng của Khải Dực, Tạt Tây thực sự rất sợ sớm tan thành mây khói.

“Này. . .”

Lãng Tư hiểu được nếu hôm nay đem người khác vào kết giới thì nàng cũng chỉ trực xuất khỏi xà giới, nhưng là. . .nàng cố tình đem người yêu của Khải Dực cùng tiểu vương tử vào kết giới! Nếu là ông, ông cũng sẽ làm giống Khải Dực. Lại nhìn thoáng qua Tạt Tây, ông nhắm mắt đau lòng nói.

“Ta hiểu được.”

“Phụ thân!” Kinh ngạc phụ thân vì sao lại đồng ý để nàng vào kết giới, Tạt Tây không khỏi luống cuống. Ngay cả người duy nhất có thể cầu xin cho nàng cũng đồng ý, nàng như thế nào không thể hoảng?

“Sờ na, sao còn chưa động thủ.”

“Vâng, thưa chủ nhân.”

14. Chương 14

Ngay lúc Sờ Na muốn động thủ đem Tạt Tây vào kết giới, một đạo thanh âm nhu vang lên.

“Dực”

“Ừ?” Đối với tiếng gọi của Diệp Vũ Khuynh, Khải Dực ôn nhu trả lời

“Người muốn đem nàng vào nhân giới sao? Chính là không phải nhà nàng ở đây sao?”

Khi Tạt Tây đem y tới đây, y đã hỏi qua, mà chính là Tạt Tây nói cho y biết đó chính là con đường thông tới nhân loại. Nên mới muốn y đi qua để trở về nhân giới, chính là theo y biết, Tạt Tây chính là xà nhân a.

Thấy người trong lòng khó hiểu, Khải Dực không khó để hiểu vì sao Diệp Vũ Khuynh sao lại nghĩ như vậy, bất quá hẳn cũng không tính nói cho y biết chân tướng sự thật.

“Ừ, ta đem nàng qua kết giới là muốn trừng phạt để nàng tới nhân giới để rèn luyện.”

Đối với lí do khoái thác của Khải Dực mọi người không ai dám sửa cho đúng, huống chi Diệp Vũ Khuynh bị Tạt Tây đẩy vào kết giới tất nhiên không ai hội giúp Tạt Tây cầu tình.

“Nga, như vậy a.” Nguyên lai là như vậy, khó trách Khải Dực hội làm thế.

“Đi thôi, người vừa hạ sinh tiểu bảo bối, ta mang người về nghỉ ngơi.” Khải Dực vô tình để lại tiếng hét thảm thiết của Tạt Tây mà ôm Diệp Vũ Khuynh biến mất trước mặt mọi người.

“Ai, đại ca, thật đúng là nhanh a.” Nhìn Khải Dực biến mất, Lôi Mông hữu cảm nhị phát “Hại ta không thể thấy tiểu gia hỏa kia, phi, pháp lực của tiểu tử ấy thật là cường a không phải là bình thường.” Nhóc so với đại ca hiện giờ có điểm nhược hơn, bất quá về sau không thể biết được.

“Muốn nhìn thấy tiểu gia hỏa kia về sau còn nhiều thời gian, trước hết giải quyết phiền toái trước mắt rồi hẳn nói.” Tây Mông cũng rất tò mò, tới bây giờ anh chưa bao giờ thấy một tiểu hài tử mạnh như vậy.

Nhìn thấy mọi chuyện cũng đã giải quyết xong, sắc trời cũng đã rất tối, Hi Nhĩ xoay người chuẩn bị rời đi, hảo trở về mà ngủ.

“Ừ, Hi Nhĩ, người chuẩn bị đi đâu?” Phát hiện Hi Nhĩ xoay người đi, Lôi Mông khó hiểu hỏi.

“Ngủ.” Cũng không quay đầu lại mà để lại câu như vậy, thân ảnh của Hi Nhĩ liền biến mất, gã hiện tại đã mệt muốn chết.

“Nga, ta đây cũng đi về.” Nói xong thân ảnh cũng biến mất.

Mọi người nhìn thấy trước mặt chỉ còn Tây Mông, tất cả mọi người không khỏi đều nhìn anh, Tây Mông đành phải mở miệng mà nói.

“Hảo hảo, ta biết, ta sẽ ở lại xử lý.”

Ai, trên đời này làm người tốt thật khó a!

※※※※※※※※

Trở lại tẩm cung sau, Khải Dực mềm nhẹ ôm Diệp Vũ Khuynh nằm ở trên giường, nhìn thấy Diệp Vũ Khuynh không sao mà chân thành cảm tạ trời đất..

“Dực, người. . . , ngô.” Vừa mới ngẩng đầu muốn hỏi sao lại như vậy thì cái miệng nhỏ nhắn đã bị người cưỡng chế.

Qua một khoảng thời gian, Khải Dực mới buông ra Diệp Vũ Khuynh ra. Bất quá đôi môi vẫn bị hôn một lần nữa tới sưng đỏ, ôn nhu hôn.

“Dực. . . ”

“Ừ?”

“Người làm sao vậy?” Hắn như thế nào lại cảm giác được Dực có điểm là lạ, đương nhiên Diệp Vũ Khuynh vĩnh viễn vẫn không thể nào biết được mình thiếu chút nữa đã mất mạng, mà Dực cũng vĩnh viễn mất đi ý.

“Không có việc gì, chính là chỉ muốn hôn người.” Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng một mảnh, Khải Dực thấp giọng cười.

“Dực, bảo bối đang nhìn!” Nhìn thấy bảo bối trong lòng ngực mở đôi mắt thật to nhìn Khải Dực ánh mắt như dò xét, khuôn mặt nhỏ nhắn của y lại đỏ hồng như muốn xuất huyết.

“Ha hã, đừng lo. Bảo bối còn nhỏ, không hiểu được.” Bây giờ hắn cũng chú ý tới tiểu tử kia đang nhìn mình nhưng vẫn hôn Diệp Vũ Khuynh.

“Dực.”

“Làm sao vậy?” Cảm giác được Diệp Vũ Khuynh trong nháy mắt đã trở nên cứng ngắt, Khải Dực ngừng hôn Diệp Vũ Khuynh, khó hiểu hỏi.

“Ta còn muốn nói, chúng ta có phải nên đặt tên cho bảo bối!” Y cũng là vừa mới nghĩ đến.

Thấy hài tử của mình cùng Diệp Vũ Khuynh đồng dạng đều nhìn mình thì không khỏi tươi cười, nghĩ đến những hành động ban nãy của tiểu hài tử, trong lòng đã có chủ ý, mở miệng nói.

“Địch Long, gọi là Địch Long đi được không?”

“Long? Chính là bảo bối rõ ràng là xà a!” Vuốt ve đuôi rắn nhỏ nhắn của bảo bối, Diệp Vũ Khuynh khó hiểu, đến lúc bảo bối cảm thấy khó chịu mà kêu lên.

“Nhất định, hắn sẽ biến thành rồng. Người xem, bảo bối thật cao hứng!” Khải Dực vẫn không giải thích chỉ thần nhiên mà nói. Tiểu tử kia có pháp lực cường đại như vậy hội là không tầm thường, mà sau này Diệp Vũ Khuynh sẽ biết

“Ừ , vậy gọi là Địch Long đi. Ha hã, ta đây về sau sẽ gọi bảo bối là Long Long. Long Long . . .Ha hã!”

Như là cảm nhận được sung sướng của phụ mẫu, tiểu hài tử —— Địch Long, cũng liền mở cái miệng nhỏ nhắn ha hã cười.

Thấy lúm đồng tiền một lớn một nhỏ sung sướng mà cười, trong lòng Khải Dực tràn đầy hạnh phúc. Đúng vậy, không có gì hạnh phúc bằng có thể cùng một chỗ với người mình yêu!

15. Chương 15: Pn1

Ngôi biệt thự tọa lạc tại ngoại thành Đại Bắc, có một đám nữ nhân có một đám nữ nhân đang trốn ở phía ngoài đại sảnh, mà bên trong đại sảnh lúc này truyền đến thanh âm của đồ vật bị vỡ vụn, bất quá không ai dám ngăn cản cơn thịnh nộ của tiểu chủ nhân.

Thị nữ thứ nhất nói “Người nói xem lần này tiểu chủ nhân sẽ tức giận bao lâu a?”

“Đường như lần trước là năm phút, có lần ba phút, còn có lần . . .” Thị nữ thứ hai nói, nàng tối nhớ những lần tiểu chủ nhân nổi giận. Chỉ vì mỗi lần tiểu chủ nhân nổi giận lấy đồ vật này nọ mà đập. (giận có mấy phút thôi mà Long nhi đập đồ kiểu này ai chịu nổi)

“Bất quá, lần này nguyên nhân tiểu chủ nhân nổi giận chỉ vì sau khi tỉnh ngủ lại không thấy phu nhân đâu.” Hầu gái thứ ba nói. Tiểu chủ nhân đối với chủ nhân là không muốn ngài li khai ngôi biệt thự này phải luôn ở bên tiểu chủ nhân, cho nên mỗi khi thức dậy mà ngài không thấy mẫu thân liền tức giận.

“Phu nhân cùng chủ nhân như thế nào còn chưa trở về a?” Hầu gái thứ tư nói. Mỗi lần tiểu chủ nhân sinh khí, các nàng đều đi tìm phu nhân hoặc chủ nhân, cũng chỉ có họ mới có thể trấn an tiểu chủ nhân, nhưng hôm nay hai người họ lại cùng không ở nhà.

“Người quên rồi sao, hai ngày nữa chình là sinh nhật của tiểu chủ nhân, cho nên sáng nay phu nhân cùng chủ nhân đã cùng nhau đi mua quà sinh nhật.” Sờ Na giải thích. Bất quá nàng cũng cảm thấy kỳ quái, như thế nào giờ này phu nhân và chủ nhân chưa về?

Phanh, trong đại sảnh lại vang lên thanh âm đồ vật bị vỡ vụn.

“Ai. . .” Nghe thấy thanh âm đồ vật bị đập bể, mọi người không hẹn nhau mà cùng thở dài.

“A, các người sao lại ở đây?” Vừa về tới nhà liền thấy tất cả mọi người đứng ngoài đại sảnh, Diệp Vũ Khuynh không khỏi tò mò.

“Phu nhân, chủ nhân, cuối cùng các ngài cũng đã trở về.” Mọi người ai nấy đều vui mừng, cuối cùng nhị vị cứu tinh cùng trở về cứu bọn họ.

“Làm sao vậy? Sờ Na, phát sinh chuyện gì sao?” Nhìn thấy Sờ Na khoa trương nói, Diệp Vũ Khuynh khó hiểu nhìn về phía Khải Dực .

“Long nhi lại đặt vật này vật nọ?” Chỉ có thể Long nhi lại gây chuyện nên bọn họ mới vậy, Khải Dực vốn không để ý chuyện Địch Long phá như nhiều đồ như thế nào, chính là nhiều lúc Khải Dực cũng cảm thấy đau đầu.

“Đúng vậy, thưa chủ nhân.”

“Ha ha, ngưỡng ngưỡng a, chúng ta về trễ .” Chỉ vì chính mình tham luyện đi dạo phố nên mới về trễ, Diệp Vũ Khuynh ngưỡng ngưỡng cuối đầu.

“Đi vào trước đi.” Nói xong Khải Dực liền ôm Diệp Vũ Khuynh vào đại sảnh.

Vừa bước vào thấy tình cảnh trước mắt mọi người chỉ có thể dùng từ vô cùng thâm thúy để hình dung mọi thứ bày trí đều bị phá hủy, trên đất nơi nơi đều có mảnh nhỏ.

“Long Long!” Thấy cái đuôi sinh khí của Địch Long quơ lung tung, Diệp Vũ Khuynh áy náy mà hô.

“Mụ mụ!”

Vừa nghe thấy thanh âm quen thuộc, Địch Long lập tức đình chỉ hành động trong tay trong tay, vội vàng hướng Diệp Vũ Khuynh chạy tới, ngay khoảnh khắc đó Địch Long liền bị Khải Dực ôm vào trong lòng ngực.

“Ba ba!” Thấy tử mẫu của Khải Dực giống mình đang nổi giận, Địch Long sợ hãi hô lên.

“Long nhi, người không ngoan .” Ngay khi thấy ánh mắt sợ hãi của hài tử Khải Dực liền đem nhóc giao cho Diệp Vũ Khuynh.

“Mụ mụ, mụ mụ.” Oa ở trong lòng ngực của mẫu thân, Địch Long liền làm nũng nói.

“Long Long, lần sau không nên đập đồ này đồ nọ nữa nga!” Sau khi thấy Địch Long tươi cười, Diệp Vũ Khuynh mới cười. Bất quá lần sau Địch Long vẫn như trước loạn suất đồ vật này nọ.

“Tốt lắm, chúng ta đi thôi.” Nhìn thời gian không sai biệt lắm cũng có thể đi rồi, Khải Dực liền ôm lần Diệp Vũ Khuynh đi ra cửa.

“Ừ , mọi người tái kiến.” Ôm Địch Long, Diệp Vũ Khuynh hướng mọi người cáo biệt.

“Phu nhân, chúc ngài cùng chủ nhân cùng tiểu chủ nhân đi chơi khoái trá!” Nghỉ đến một tuần không thể thấy phu nhân Sờ Na có điểm luyện tiếu. Lập tức nghỉ tới một tuần không cần nhìn thấy tiểu chủ nhân giận dữ liền bình thường trở lại.

“Ừ, cảm ơn.”

※※※※※※※※※※

Chỗ họ đi nghỉ mát chính là biển tình yêu, đây chính là nơi bồi dưỡng tình lứa tốt nhất. Lúc này, trên bãi cát có bao nhiêu mỹ nam, mỹ nữ hấp dẫn người. Bất quá, tối hấp dẫn người ngược lại là ——

“Long Long, không cần bơi xa như vậy, mau trở lại!” Mặc kệ áo ngắn tay cùng với quần ngắn Diệp Vũ Khuynh vẫn đứng trên bờ cát hướng tới biển rộng nơi hài tử của mình bơi ngày càng xa mà cao giọng hô.

“Yên tâm đi, Long Long sẽ không có việc gì đâu!” Ngược với sự lo lắng của Diệp Vũ Khuynh, Khải Dực cảm thấy hoàn toàn yên tâm. Thử nghĩ xem, có ai thấy con rắn nào chết đuối chưa?

“Chính là, ta sợ . . .” Quay đầu lại nhìn Khải Dực, Diệp Vũ Khuynh nhẹ nhàng nói vào tai hắn “Ta sợ có người nhìn thấy đuôi của Long Long.”

Cho dù Diệp Vũ Khuynh đơn thuần như thế nào, cũng không có khả năng không để ý tới ánh mắt thế nhân. Nếu thấy phía sau tiểu nam hài có một cái đuôi, chẳng phải người đó sẽ xem nhóc là yên quái sao! Y không muốn người ta xem Long Long là yêu quái đâu!

“Ha ha, yên tâm đi, Long nhi biết cách che dấu đuôi của mình.”

Hiểu được Diệp Vũ Khuynh đang lo lắng cái gì, Khải Dực chỉ cười cười, hắn cũng không tính giải thích. Nếu nói cho y biết, Dịch Long chỉ muốn vui đùa mới cố ý đem đuôi mình lộ ra ngoài khó bảo toàn y sẽ không sinh khí. Bất quá, Khải Dực tin tưởng hài tử của mình biết chừng mực, cho dù chỉ mới hai tuổi mà thôi.

“Ừ.” Nhìn thấy mọi người xung quanh Dịch long không ai thét chói tai, tin tưởng rằng không ai phát hiện cái đuôi của Dịch Long, Diệp Vũ Khuynh cũng an tâm.

Đối với sự xuất hiện của Khải Dực, mọi người nhìn không chuyển tầm mắt, bọn họ chưa từng thấy một nam nhân suât như vậy, đặc biệt là ánh mắt tử sắc kia, không khỏi làm người khác trầm luân.

Lại nhìn thấy nữ nhân bên cạnh người nam nhân, không khỏi làm người khác thở dài. Dáng người không có gì hảo, khuôn mặt lại có một dạng ngây thơ, duy nhất chỉ có một thân trắng nõn là xem được. Thật không biết, nam nhân kia vì cái gì xem trọng một nữ nhân như vậy.

Chớ trách mọi người lầm Diệp Vũ Khuynh là nữ nhân, thử nghĩ xem có ai có thể nghĩ một nam nhân có thể sinh hài tử, hơn nữa là lại là một hài tử đẹp như vậy!

※※※※※※※※※※

Diệp Vũ Khuynh ôm Dịch Long đã vui chơi cả một buổi chiều mệt mỏi vào đài sảnh khách sạn thì bị người gọi lại.

“Dực, Tiểu Vũ!”

“Tây Mông!” Thấy người gọi họ là Tây Mông, Diệp Vũ Khuynh không khỏi vui sướng hô lớn, mà trong khi đó Khải Dực lại đứng bên cạnh khời mào mi.

“A , tiểu gia hỏa này làm sao vậy?” Hiếm thấy Dịch Long lại an phận như vậy, Tây Mông không khỏi tò mò.

“Long Long hắn ngoạn mệt mỏi.” Thấy hài tử trong lòng ngực ngủ mà còn tươi cười lộ ra má lúm đồng tiền, Diệp Vũ Khuynh sủng nịch nói.

“Vũ nhi, ngươi mang Long nhi về phòng nghỉ ngơi trước đi, ta cùng với Tây Mông tán gẫu một chút.” Thoáng nhìn thấy nét mệt mỏi trên khuôn mặt Diệp Vũ Khuynh, Khải Dực đau lòng nói.

“Ừ, ta lên trước. Tây Mông, tái kiến!” Hướng Tây Mông nói lời từ biệt, Diệp Vũ Khuynh mới xoay người rời đi.

“Như thế nào lại có thời gian rảnh tới nơi này?” Thẳng đến ngồi vào trong quán cà phê trong khách sạn, Khải Dực mới mở miệng hỏi.

“Ai, ta là vì chạy nạn a! Huynh đệ, ngươi thật diễm phúc, đem vương vị ném cho Lôi Mông chính mình lại đi khoái hoạt đi!” Nghĩ đến bộ dạng khi Khải Dực đem vương vị giao cho nó , mố rất giận mà không dám ai oán, đến nay nhớ tới còn làm Tây Mông buồn cười.

“Như thế nào, ngươi muốn vương vị?” Bưng cà phê lên nhấp một hơi , đối mặt với Tây Mông trêu chọc , Khải Dực cố ý xuýt tặc ý tứ của anh.

“Không được, xin miễn cho kẻ bắt tài như ta! Lần này, huynh đệ ta đây chủ yếu là đến tị nạn.”Nghĩ tới mỗi ngày đều phải xử lý văn kiện không bao giờ giảm bớt, Tây Mông liền nhúc đầu.

“Rốt cuộc vì sự tình gì mà ngươi đến đây tị nạn?”

“Ai, còn không phải lão nhân nhà ta mỗi ngày đều bên cạnh nhắc nhở ta sớm kết hôn!” Nghĩ đến đã cảm thấy đau đầu, bắt đầu dĩ đành phải đi đến nhân loại tội nạn.

“Người nên kết hôn.” Khải Dực cũng cảm thấy Tây Mông nên kết hôn là vừa.

Ngay khi Tây Mông nghĩ muốn phản bác, cách đó không xa truyền tới thanh âm hấp dẫn sự chú ý của hai người.

“Nga, ta nói cho các người biết, vừa rồi lúc đi ngang qua đại sảnh, nghe thấy người bán hàng nói trong phòng tổng thống truyền đến thanh âm đập vỡ vật này vật nọ.”

“Thật hay giả?”

“Đương nhiên là sự thật, mà ngay cả quản lý cũng lên tới. Người nói xem, có phải hay không đối với phục vụ không hài lòng mà đập vỡ vật này vật nọ đi?”

“Phi, kẻ có tiền thật là không hiểu được!”

“...”

“Dực, làm sao vậy?” Trong nháy mắt sắc mặt Khải Dực liền trở nên âm trầm làm cho Tây Mông có dự cảm bất hảo

“Lần này đi nghỉ phòng của ta ở chính là phòng tổng thống.”

“Người nói cái gì?”

Như là nghiệm chứng dự cảm của Tây Mông, liền thấy quản lý nhanh chóng hướng về phía bọn họ đi tới.

“Khải tiên sinh, rốt cục cũng tìm được ngài. Chúng ta đem bữa ăn đến gõ cửa nửa ngày cũng không thấy ai, chính là trong đó không ngừng truyền ra thanh âm đồ vật bị đập vỡ. Xin hỏi, có phải hay không . . . xảy ra chuyện gì?” Đối với tổng tài của tập đoàn Khải thị, quản lý khách sạn cư nhiên không dám chậm trễ.

Không chờ quản lý khách sạn nói xong, Khải Dực liền đứng lên hướng thang máy đi đến, theo sau là Tây Mông cùng với quản lý khách sạn.

Sau khi mở cửa phòng ra, cảnh tượng bên trong vô cùng thê thảm làm cho Tây Mông cùng quản lý khách sạn khòhẹn hẹn mà cùng cảm thấy chấn kinh, người mà không ngừng đập vỡ vật này vật nọ chính mà tiểu hài tử chỉ mới hai tuổi!

“Long nhi.” Thấp giọng gọi Dịch Long, Khải Dực ôm lấy hài tử chạy đến bên chân của mình.

“Ba ba, mẹ mẹ, Long nhi không thấy mẹ mẹ!” Ôm lấy cổ của Khải Dực, đồng màu tử sắc của Dịch Long bùng lên cơn lửa giận.

“Này ruột cuộc là thế nào? Đừng nói những điều này đều do tiểu quỷ này làm?” Chuyện này không thể tránh khỏi tưởng tượng! Tiểu quỷ này chỉ mới có hai tuổi a!

“Vũ nhi, bị người bắt đi, ta muốn đón y trở về.” Lúc trước Diệp Vũ Khuynh có uống thuốc máu của Khải Dực nên hiện giờ mặc kệ tới chỗ nào Khải Dực đều cảm nhận được hành tung của y.

“Dực, chờ ta một chút!” Tây Mông rất nhanh đuổi theo Khải Dực, quản lý khách sạn vẫn tiếp tục ngăn người.

※※※※※※※※※※

“Ô, đau quá.”

Cảm giác được cổ có chỗ đau nhức, Diệp Vũ Khuynh đau đớn kêu lên, đôi mắt chậm rãi mở ra . Lại phát hiện bài trí ở đây không hề quen thuộc, lập tức cả kinh tỉnh lại.

“Người tỉnh rồi?”

Bên tai truyền đến thanh âm của nữ nhân, Diệp Vũ Khuynh liền quay lại phía thanh âm được phát ra, chỉ thấy một nữ nhân xinh đẹp đáng người cao gầy ngồi trên ghế bên cạnh cửa sổ.

“Người là ai?”

“Ta là Lị Lị An, nơi này là nhà của ta.” Lị Lị An khiêu khích nhìn về phía Diệp Vũ Khuynh, lần đầu tiên nhìn thấy Khải Dực trên bờ cát nàng đã quyết định Khải Dực chính là nam nhân mà nàng thích.

“Người sao lại bắt ta tới đây?” Diệp Vũ Khuynh còn nhớ khi y vừa mới đem Dịch Long đặt lên giường, liền cảm giác có người đánh lên cổ y sau đó liền hôn mê.

“Không sai.” Xem ra nữ nhân này không đến nỗi bỗ.

“Cái kia, ta dường như không biết người, người tại sao lại muốn bắt ta?” Nhìn thấy Lị Lị An thừa nhận, Diệp Vũ Khuynh không khỏi hoang mang.

“Ta bắt người đương nhiên bắt người rời khỏi Khải Dực, nam nhân vĩ đại giống như hắc cư nhiên là phải xứng với nữ nhân xinh đẹp như ta. Dáng vẻ giống như người, hung cũng không phải hung, dáng không ra dáng, ngay cả gương mặt cũng ngây thơ muốn chết, hừ, một chút cũng không xứng với Khải Dực. Ta khuyên người nên sớm rời xa Khải Dực, nếu không sau này miễn cho mình một mình chịu nan kham.” Nói xong Lị Lị An liền khinh miệt nhìn Diệp Vũ Khuynh.

“Ách, ta thật không hiểu ý tứ của người, mà bộ ngực của ta cùng với dáng người có quan hệ gì?” Đối với đáp án của Lị Lị An, Diệp Vũ Khuynh không sao hiểu nổi.

“Đương nhiên có quan hệ, loại người không có ngực như người, nữ nhân lại có dáng người như đậu cô ve có điểm nào xứng đáng với Khải Dực!” Chính mình nói nhiều như vậy, nữ nhân này một chút cũng nghe không hiểu, Lị Lị An tức giận quát.

“Cái kia, tiểu thư người đã lầm, ta là nam nhân chứ không phải là nữ nhân.” Thẳng đến lúc này Diệp Vũ Khuynh mới hiểu được, nguyên lai nữ nhân xinh đẹp này lầm y là nữ nhân.

“Cái gì? Người nói người là nam nhân?” Thiên na, chẳng lẽ chính mình hội nhìn nhầm? Lị Lị An không dám tin liền tiêu sái đến trước mặt Diệp Vũ Khuynh, không đợi Diệp Vũ Khuynh phản ứng liền trực tiếp sờ bộ ngực của y.

“A, người làm gì?”

Đại môn phịch một tiếng liền bị người mở ra, Khải Dực liền nhìn thấy hai tay của Lị Lị An đang đặt trên ngực của Diệp Vũ Khuynh trong khi đó Diệp Vũ Khuynh đang liều mạng giãy dụa.

“Dực!” Thấy người đến là Khải Dực, Diệp Vũ Khuynh liền cao hứng gọi.

Đẩy nữ nhân vươngng bậ sang một bên, Khải Dực liền ôm Diệp Vũ Khuynh vào trong lòng, Dịch Long liền hưng phấn kêu lên.

“Mụ mụ, mụ mụ!”

“A, Long Long cũng tới! Ngoan, mụ mụ ôm một cái.” Khải Dực từ trong lòng ngực Khải Dực tiếp nhận Dịch Long, Diệp Vũ Khuynh cao hứng ôm đứa con.

“Vũ nhi, các người vừa rồi đang làm gì?”

Đối với hình ảnh vừa mới nhìn thấy, tử mẫu Khải Dực liền hiện lên tia hờn giận, hắc không cho phép bất luận kẻ nào trù hãm ra đụng chạm Diệp Vũ Khuynh.

“Vừa rồi a, ừ . . ., ta cũng không biết. Đúng rồi, tiểu thư có phải người muốn sờ ngực ta?” Kỳ thật vừa rồi cũng không rõ nguyên nhân, y hướng Lị Lị An mà hỏi.

“Người sờ ngực hắc? Phi, nữ nhân, nhìn đoán không ra người là loại người như vậy. . .” Thoảng nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Khải Dực, Tây Mông liền đình chỉ không nói tiếp, nếu nói nữa khó bảo toàn chính mình sẽ không chọc giận bằng sơn.

“Người. . . Người không cần loạn giảng, ta chỉ muốn xác định một chút xem hắc có phải hay không là nam nhân hay thôi. Người ta thích chính là Khải Dực, không phải nam nhân có bộ mặt ngây thơ như thế này!” Vừa nói liền thấy ánh mắt băng hàn của Khải nhìn bắn về phía mình, Lị Lị An không khỏi sợ hãi mà co rúm thân thể.

“Đừng để ta gặp lại ngươi.” Liếc mắt nhìn Lị Lị An một cái, Khải Dực liền ôm Diệp Vũ Khuynh ly khai.

“Hắn . . .hắn có ý tứ gì?”Cuối cùng Khải Dực nhìn nàng một cái làm trong lòng Lị Lị An cảm thấy sợ hãi, nàng hiện tại đã hối hận khi bắt Diệp Vũ Khuynh.

“Chính là lần sau đừng để hắn thấy ngươi, như vậy ngươi sẽ. . . Chết không toàn thây.” Bỏ lại một câu như vậy Tây Mông cũng xoay người rời đi, anh chính là một chút cũng không nói khoa trương.

Thiên na, nàng có phải phích sai người hai không? Như thế nào Khải Dực lại khủng bố như vậy a!

※※※※※※※※※※

“Dực, vừa rồi khi ta bị tiểu thư kia bắt đi, có phải Long Long đã tỉnh lại hay không?”Vừa về tới khách sạn Diệp Vũ Khuynh liền hỏi. Tuy rằng bài trí bên trong phòng dường như không có . . . chút nào hư hao, chính là y vẫn không thể xác định có phải hay không Dịch Long có suất đồ vật này nọ

“Ngươi cứ nói đi?” Ôm Diệp Vũ Khuynh ngồi ở trên giường, Khải Dực vui vẻ đùa giỡn.

“Ách, ta không thể nào xác định, ngươi nói đi.” Nhìn Dịch Long im lặng ngồi trên giường ngoạ đồ xếp bằng gỗ, Diệp Vũ Khuynh không xác định nói.

“Ngươi đi hỏi Long Long đi.” Về phần tiểu tử kia chính là tự đi hỏi là tốt nhất.

“Ừ, đúng. Long Long, lại đây với mẹ mẹ.” Thấy Dịch Long nghe lời đi tới trước mặt y, Diệp Vũ Khuynh ôn nhu nói “Long Long, ngươi nói mẹ mẹ nghe xem . . . tỉnh dậy có hay không suất đồ vật này nọ?”

Thấy đứa con như không hiểu rõ lắm nhìn về phía y, Diệp Vũ Khuynh làm đồ xếp bằng gỗ trên giường làm mẫu, tiếp tục nói.

“Tựa như mẹ mẹ vừa mới làm , Long Long có hay không suất đồ vật này nọ a?”

Nhìn thấy tiểu hài tử trước mắt như tự hỏi, Diệp Vũ Khuynh không khỏi nghĩ đến Dịch Long có thể suất đồ vật này nọ, lại nghe thấy tiểu tử kia kiên định nói ——

“Không có, Long nhi không có suất đồ xếp gỗ.”

“A?” Long Long lời này có ý tứ gì, rốt cuộc có suất hay không a? Diệp Vũ Khuynh không khỏi cảm thấy hồ đồ.

“Ha ha ha ha.”

Nhìn thấy Diệp Vũ Khuynh giải thích suất đồ vật này nọ chính là hiểu lầm thành suất đồ xếp gỗ, ha ha, xem ra Diệp Vũ Khuynh không biết mỗi lần Dịch Long suất đồ vật đều là suất đồ nhóc không thích. Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Diệp Vũ Khuynh nhìn hài tử mình, Khải Dực liền không khỏi cười ra tiếng.

Khải Dực chưa từng cảm tạ ông trời như thế này, trời đã ban cho hắn một người vợ đáng yêu, một hài tử thú vị như vậy. Xem ra, cuộc sống hắn vĩnh viễn sẽ không thấy nhàm chán.

Hoàn phiên ngoại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xa-vuong-ky-truyen>